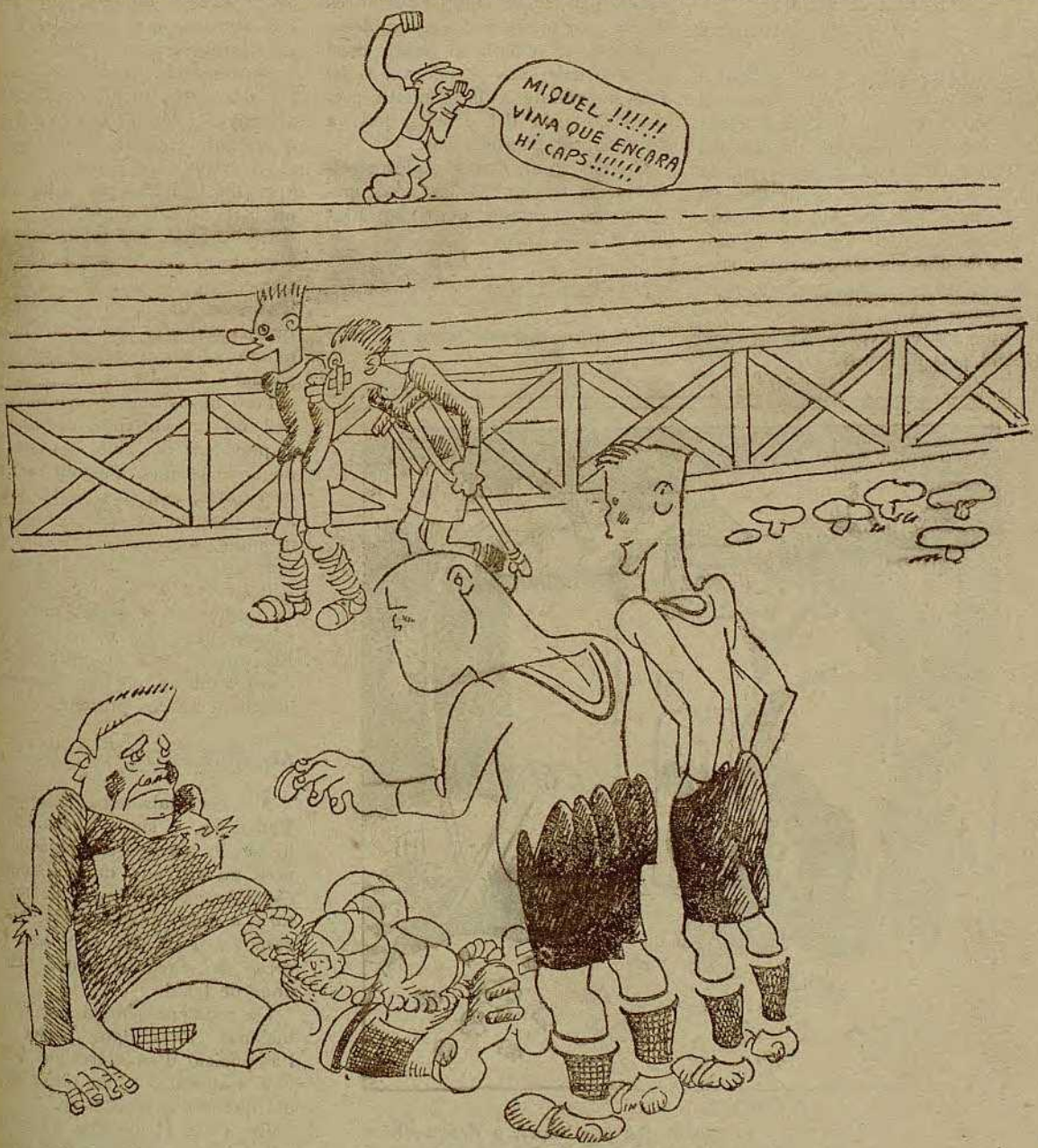
15 centims

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CONSELL DE CENT, 201 · ANY VI — NUM. 239 · BARCELONA, 31 DE MAIG DE 1927 · APARTAT DE CORREUS 925 · TELÈFON 3565 A

LA PRESENTACIO DEL "PIRMASSENS"

—I vostès son quarts finalistes del campionat d'Alemania?
—Sí, senyor, del grup de promoció

Els mals-de-cap dels dirigents

No es lo mismo tener dolores de cabeza, que cabeza de Dolores.

AMICHATIS

Hom pensa que allò natural i lògic seria que, una volta finit el campionat, els dirigents dels clubs comencessin a fruir les delícies del descans, molt ben guanyat per la majoria d'ells; però com que en el futbol l'únic natural és que un jugador tingui pretensions i l'únic lògic és que els encontres amistosos acabin a garrotada seca, serà per naps o per cols, però el cert és que ara és l'època de veritable treball pels dirigents.

Uns perquè els jugadors volen marxar, altres perquè han de cercar-ne per fer un equip nou, altres per la proximitat de les assemblees, i altres per obtenir el millor preu possible dels seus jugadors... si bé tots supeditats a la màxima preocupació: la del dèficit, que va augmentant paorosament.

Començarem, doncs, aquesta setmana, a tractar de les preocupacions que alteren la tranquilitat dels nostres clubs.

AL «TERRASSA»

Allí hi ha *maremàgnum por todo lo alto.*

Ha pujat una nova Directiva, que sembla que s'ho vol menjar tot, i ha fet públiques unes ordres tan severes, que jugadors i socis no s'atreveixen ni a piular.

Però sembla que hi ha qui se'n riu d'aquesta mena de cuca-feres directives i un d'ells és en Papell, que, com és sabut, és dels que no se li arronça el llombrigo ni després de beure's, per equivocació, un litre de salfumant.

L'«Europa», per jugar contra els alemanys, va demanar la seva cooperació, dient-li que, a més de fer-los un favor, es guanyaria uns quants durots, que mai no van malament als jugadors que cobren poquet i atrassat.

Però ni els «europeus» ni en Papell no havien comptat amb què el president del club egarenc volia negar el permís, allegant una sèrie de rutines, que sols poden ocorre's a un dirigent de club, i en Papell, ni *manco ni perezoso*, va anar a demanar-li explicacions, i, com que aquestes no li van fer cap gràcia, va començar a bufes amb tanta impetuositat, que si no hi corre en Bracons a fer-li el *quite*, a hores d'ara tindrien els de Terrassa el president de cos present.

AL «CENTRE D'ESPORTS»

Allí els mals-de-cap són per en Vallribera, i si bé a Sabadell no hi ha pas por que cap jugador malmeti un dirigent, molt al contrari, car l'Aragay és capaç de «noucatar» a tota una selecció, els assumptes Tena II, Sangüesa i cacera de davanter-centre, els fa anar de bòlid.

De moment sembla que han solucionat l'assumpte porter amb l'adquisició d'en Carceller. Els altres assumptes estan pitjor que el dia que van presentar-se.

En Tena II ja s'ha fet el ferm propòsit de no jugar més amb els «sabadellencs», veient que els del

DESPRES DE LA «DEBACLE»

Ca! No obrirem pas! Ja sabem que ens vénen a desqualificar.

—*Oh! No! De ninguna manera! Lo pasado, pasado y no se hable más del resultado de Italia.*

«Barça» i els de l'«Europa» es moren pels seus ossets. La fugida a Olot va ésser una mena de declaració de guerra...

La setmana passada el «Sabadell» va amenaçar en Tena que si no es presentava a jugar al camp del «Sans», seria declarat rebel, i en Tena va presentar-se. Això no vol dir res; és fer el paperot i donar temps que les gestions començades prenguin consistència.

Ens consta que per part de la Directiva potser s'arribaria a un arranjament, mitjançant un bon traspàs, però els socis estan que treuen foc pels queixals i demanen el cap d'en Vallribera si deixa marxar l'ídol «sabadellenc».

Ara, que si no se'l pot convèncer a quedar-se, el millor que poden fer és fer el bugadera i cotitzarlo alt, perquè això de declararlo rebel és una venjança poc esportiva, car, al cap i a la fi, el jugador, malgrat reglaments egoistes i abusius que cauran pel seu propi pes, és l'únic *dueño* dels seus actes, i és ben trist que perquè uns quants senyors de la tribuna no es resignen a passar sense veure'l el diumenge, hagi de perdre un bon grapat de duros mensualment. No són professionals? Doncs, a què venen tants escarafalls...

A LA «UNIO ESPORTIVA»

Si el prohom del club de Sans no fos excepcional, a ben segur que no podria resistir la tensió nerviosa que els esdeveniments d'aquests dies li han produït. Es clar que l'home que es passa tot el dia a l'escorxador ha de tenir un temperament a prova de cables d'alta tensió i un cor més dur que el cap d'un seleccionador, però això no és obstacle perquè admirem la seva resistència i diligència davant dels conflictes que van presentant-se a can «Sans».

L'assumpte Perelló ell el tracta amb més habilitat i tacte que els sabadellencs l'assumpte Tena II: si ells te'n donen deu, jo dotze, i si ells dotze, jo quinze, i així successivamente, i l'aquí ve la indecisió d'en Perelló. Es clar que arribarà un moment que en Guixà no podrà pujar més, i llavors serà quan en Perelló s'acomiadarà dels seus companys... però mentrestant això arriba, en Guixà es defensa desesperadament.

Un altre assumpte que el preocupa és el cas Casanovas, que encara no ha firmat pel «Sans». Per un cantó, diuen que el retindrà el «Barça»; per un altre, que anirà a Badalona, i a darrera hora vénen notícies de Múrcia que contradiuen les altres.

Resumint: que els dos puntals del «Sans» estan si se'n van o es queden, i vostès ja faran el favor de dir-me si val o no la pena de preocupar-se per aquestes futeses, de les quals depèn l'èxit que anhelen els socis...

* * *

I poso punt per aquesta setmana a la relació de les preocupacions; no fos cas que, contant les dels altres, m'arribés a preocupar jo.

IRÒNIC

Dr. LUCENA
DELS HOSPITALS DE BERLÍN - PARÍS
UROLOGIA : MÈTODES MODERNS
Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª
De 2 a 5 y de 7 a 9 (ecopómica)

Lletra de París

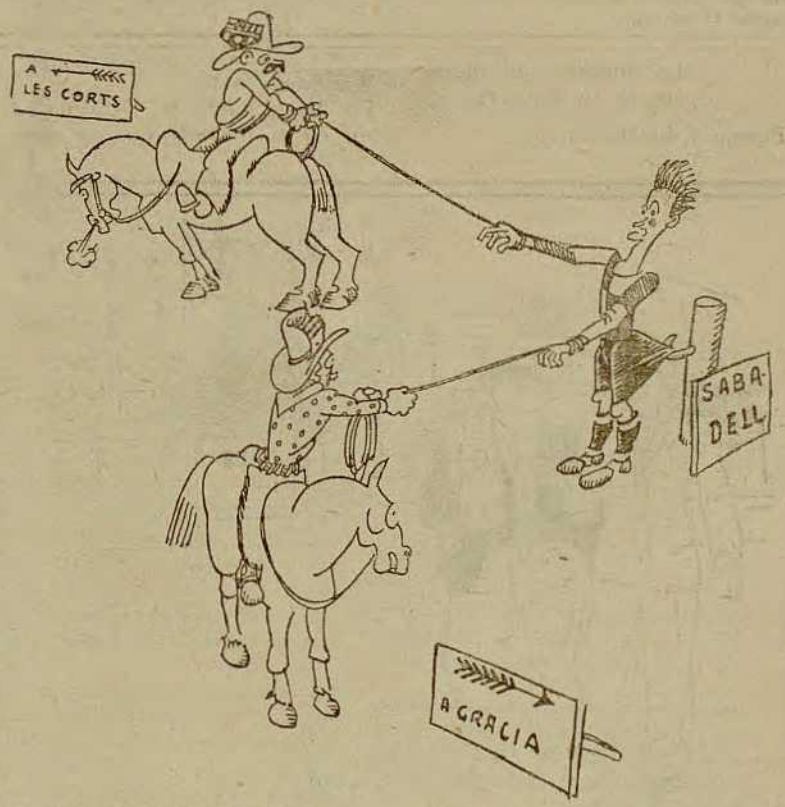
«Les gents de ce pays estan très engresqués du match nul que varen faire amb els *macarronis*, et durant toute la semaine dernière deient que les toreadors espagnols ne podrien pas faire de les siennes. Le dimanche au matin les journals deient que touts les equipiers havien arrivé et que l'«Homme-Langouste» havia dit qu'il era le capitaine. Les plumiferes d'aci, depuis l'affaire Nungesser, aime molt les canards, et ont dit que valia plus de dire que les as hi eren.

* * *

A Colombes hi havien 30,000 ames de Dieu qui n'on pas sigut contents que Zamora hagi representé quelques scenes de son dernier film. Ils lui ont dedicat une «xiulata» simfoniques en 3 actes. Le Roi de la Paveria s'est retiré par le fore et il est anat a l'infermerie.

* * *

Quelques minutes avant Zamora

EN TENA ESQUARTERAT

—Si les calces no cedeixen, acabaré esquarterat.

havia fet un blocatge estherilisé, et mentre il esperava que les photographes lui prenguessin le tipus, Boyer, qui est de Marseille, li va esguerrer le marru fent-lo entrer dans la porte a lui et le balon.

* * *

C'est après que va commancer l'offensive des toreadors et les franchutes ne varen pas poder donner pied avec boule. Gamborena era le maitre du champ, car il feni ce qu'il voulait. Vidal, qui a remplacé Zamora, n'ha pas pogut se lluir; ha passé le temps llegint le journal. Yermo n'a pas tenu xut, me ha travaillé beaucoup. L'Olasito nos ha fet penser avec Sagi... et les escapées de Serrallonga. La defense ha eté un peu fluixa.

* * *

Hem gagné par 4 a 1, me avec Sami et Piera haurïem ecrasé ces mecs là avec un 10 à 1.

* * *

Les français ont jugat très dur et le public a la sortie ha pres l'assaut des cafes, car il tenia sed. Il a chanté la Marseillaise et ha encore crié «Vive la France!». On nous ha promis de nous apallisser l'année prochaine.

LE SIDRALISTA DU MOULIN DE LA GALETTE

Paris, 23 du Mai du 1927.

L'assemblea tràgica del «Principal» de Gràcia

Davant d'una respectable quantitat de socis atacats del vertigen de la oratòria, el divendres passat l'«Europa» celebrà la seva assemblea. Es llegí l'acta anterior, l'estat de comptes, la Memòria, etc., amb les interrupcions de rigor i altres intervencions pròpies de tota assemblea, i s'entrà de ple al mullader. El mullader, si bé no figura mai en cap convocatòria, és l'èxit de tota assemblea i el moment que amb més anhel esperen els socis. Es l'hora de treure els drapets al sol des de l'altiu president a l'humil acomodador. En l'assemblea de referència, però, succeí quelcom tan insospitat, que o l'hora del mullader, els socis, astorats davant la magnitud de la catàstrofe, oblidaren llurs temes preferits per entregar-se a la desesperació més dolorosa.

Els temes preferits dels socis en tota assemblea són sempre els mateixos: Evitar que es trepitgin els reglaments, discutir acaloradament el preu de les serradures, exigir a la Directiva que parli clar i demanar responsabilitats per haver perdut el campionat.

En l'assemblea de l'«Europa», però, en el moment que un soci anava a demanar explicacions respecte l'estat anèmic que atravessa actualment el club i els remeis que caldria aplicar-li, el president, que és doctor, i per tant sap què cosa és un diagnòstic, es va alçar i, en mig de l'expectació general, declarà que l'«Europa» tenia un cranc a la caixa (*epitelioma metallicus*), pèrdues constants de sang (pèrdues de socis i un *forúnculus malignus* (requeriment notarial), davant la qual cosa, ell, si no es podia arribar a un acord amb el *microbius creditoris*, no podia fer altra cosa que certificar la defunció.

L'assemblea en pes, en sentir aquestes paraules, caigué en un estat de desesperació muda i silenciosa, sense atrevir-se a proposar ni un senzill cataplasma.

El secretari, actualment un dels practicants de més reconeguda solvència, insinuà la possibilitat de pactar un armistici amb el *microbius creditoris*, tenint en compte que un arranjament amb aquest microbi equivalia a la desaparició del *requerimentus notarialis* i del *lombricus embargatoris*.

—Sí! Sí!! Sí!!! — cridaren els socis en un rapte d'entusiasme incontingut.

El *microbius creditoris* s'alçà i amb to enèrgic digué:

—Amb els metges que són els meus enemics, res! Amb la família, tot!

L'assemblea, considerant-se de la família, en escoltar que amb ella tot, victorejà el microbi amb un engrescament que donava goig de veure.

El doctor immediatament prepararà els reactius i demostrà a l'assemblea, sense necessitat de raigs X, que el microbi que pesava damunt de l'«Europa» era la involucració de 179,000 microbiets i que el perill subsistiria mentre el microbi pare no declarés que estava disposat a deixar tranquils els microbiets de referència, que formaven l'*epitelioma metallicus*.

Si els nostres coneixements mèdics no estessin a l'alçària d'un vulgar menescal, seguiríem ressenyant científicament els altres incidents ocorreguts durant el transcurs de l'assemblea. Dissortadament, la diplomàcia té un límit, i

—Trobo que això de la boxa és un esport molt ordinari.
—Al contrari, home! Si fins per pegar-se gasten guants...

allí on ens fallés la ciència ficaríem els peus a la galleda com uns vulgars aspirants a «curanderos».

Causaren immillorable impressió les intervencions del delegat, qui es mostrà en tot moment oportú i eloqüent, captant-se les simpaties dels socis; la verbositat del senyor Polo, qui malgrat dir-se Polo es mostrà molt calorós; la mania reglamentària del senyor Bordoy, del Laboratori d'Anàlisis Reglamentàries; la discreta participació del senyor Vila, el qual, en ésser aludit, respongué amb el silenci, la qual cosa li valgué que un soci el parodiés, cridant: «Sí... Però... Vila... no diu ni piu!»; les freqüents interrupcions d'un manyà que assistia a l'assemblea des dels llims i volia que li expliquessin de què anava, i la cooperació decorativa del senyor Vea.

A un quart de dues s'acordà nomenar una comissió composta de tres abnegats senyors, els quals quedaven encarregats de fer les oportunes gestions per tal que tot anés pel bon camí.

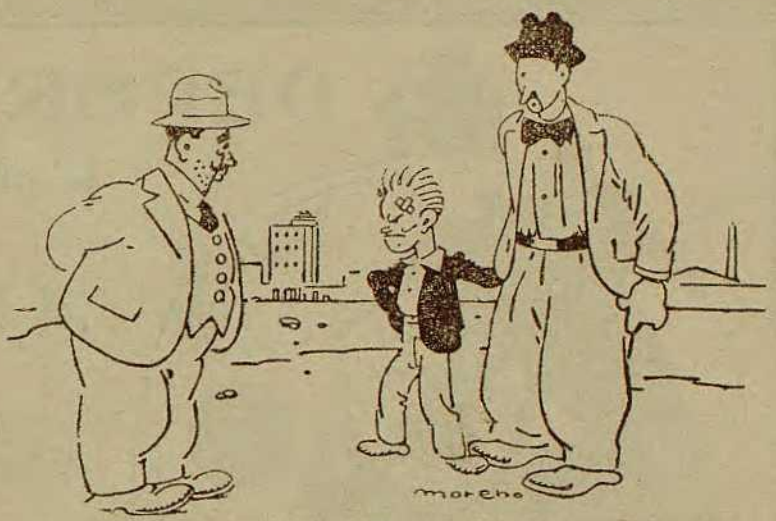
Contra el que molts esperaven, la «Penya Harmonia», la «Penya Madrazar i la «Penya Navarro» es mantingueren en una prudencial expectativa.

Per la nostra part reconeixem que l'«Europa», degut al lloc eminent que entre els clubs de Catalunya es troba, les càrregues li són més feixugues, car es veu obligat a sostenir un tren que, quan s'està endarrerit, difícilment es pot seguir. Per altra banda, l'«Hado Adverso», no content amb perjudicar-nos, enguany s'ha atrevit fins a atacar la *taquilla*, produint nevades i altres malvestats en dies que la bondat dels elements es feia indispensable. Com que, malgrat tot, quan s'és soci d'un club se n'és per quelcom més que per presenciar els partits, l'«Europa» trobarà la solució pròpia del moment i els seus recobraran l'optimisme i la confiança en si mateixos i el club sortirà una vegada més.

A l'estiu tota cuca viu, i aiguats de maig no fan inundacions.

DOVA

CICLES
J. BENEDID
Telèf. 243 A. — Aragó, 270
ESPORTS

—Aquí on el veu, el meu fill no vol tractar amb àrnica com jo, per tal de dedicar-se a la boxa.

—Oh! Segurament després del primer combat canviarà de manera de pensar.

Furgant de tot arreu

L'ASSUMPTE D'EN TENA II

En Tena II encara no sap ben bé del cert on anirà. Els uns asseguren que ja ha firmat pel «Barça», sinó que el «Sabadell» es nega a donar-li el permís per jugar amb aquest equip; i altres, en canvi, juren i perjuren que en Tena no es mourà del «Sabadell» com no sigui per ingressar a l'«Europa», cosa que encara es presenta una miqueta més negra.

No obstant, com que la nostra secció d'espies sempre s'entera de coses noves, i aquesta vegada aquell de les ulleres ens en ha explicat una de fresca, no ens sabem estar de fer-la conèixer als nostres volguts llegidors.

Es tracta que el «Sabadell» va escriure una lletra a en Tena II i aquest va contestar amb una altra que *a la cuenta* no va acabar de fer el pes als de Sabadell perquè estava redactada d'una manera agressiva.

Dies enrera, a la Federació, els delegats de l'«Europa» i del «Sabadell» parlaven d'aquest assumpte, quan un de Sabadell va deixar anar unes paraules contra l'autor de la lletra ofensiva que varen rebre a Sabadell.

I tirant en cara al de l'«Europa» allò de la lletra escrita per en Tena II, a l'últim arribà a aconseguir que el delegat es defensés, protestant airat contra la que els de la Junta del «Sabadell» enviaren a en Tena II.

Cosa que demostra que, tota vegada que els de l'«Europa» varen llegir la carta que va rebre en Tena, no tindria res d'estrany que fossin ells mateixos els autors de la que va rebre el «Sabadell».

L'ETERNA QÜESTIO

Abans d'anar a París. En Zamora, tot cofoi dins de la seva meravella (llegeixi's «cafetera»), passava pel carrer de Pelai. Més aviat acompanyat que no pas sol, el noi es donava la gran importància mirant-se a tothom amb qui es creuava i saludant a tort i a dret.

Al seu acostumat pas de tortuga arribà davant del quiosc de Canaletes, on varis grups arreglaven l'Espanya. En veure passar en Zamora, d'un d'ells en sortí una ex-

ULLS DE POLL
Jamai no patirem, si proveu el jamós
CABBICIDA
CERCAVINS
Venda a Casa Segalà centres d'especifics i farmàcies
DIPÒSIT
Unió, 5, farmàcia

DEPORTISTES!

L'aigua de Colònia

Varon Dandy

Para Caballero

usada en friccions, tonifica els muscles, refresca la pell, suprimeix la fadiga i comunica al cos una fragància d' alta originalitat varonívola

PERFUMERIA PARERA - Badalona

clamació de simpatia i d'admiració: «Pavero!!!»

El *gran guardavalla* es va molestar. No estava gens bé que li retreguessin els defectes davant de segons qui. I, baixant del cotxe, es dirigí al grup.

—Aquest senyor del «pavero», si és valent, que ho torni a repetir.

No es va sentir ni piu, i ningú no va tenir l'empenta suficient per fer-se passar per l'autor. En Zamora se'ls mirà d'aquella seva manera característica i els deixà, tornant a pujar al cotxe.

Al moment d'engegar, del mateix grup en va sortir una nova exclamació:

—Que consti que ho repeteixo. «Pavero»!! Més que «pavero»!!!

En Zamora es va sufocar fins el blanc dels ulls, però no va tornar a baixar.

VADE-MÈCUM

MEDALLES I COPES
per a concursos d'esports
E. SEGURA-PL. REIAL, 15

Descripcions dels diferents esportius

(ASSAIG PER UN DICCIONARI SIDRALISTA)

EL FUTBOLISTA

Aquest és el principal, el que talla el bacallà, com vulgarment sol dir-se, i dels que tenen més admiradors i més deutes.

El mateix pot cobrar cinc centes pessetes al mes, com mil, o com cinc mil, com també el mateix pot tenir un «Ford», com un «Amílcar» o un «Rolls».

Vesteix a la *dernière* i paga vermuts als coneguts.

Quan arriba a as pot anar a fer *bolos* estiuencs per les festes majors, cobrant un bon feix de satisfaccions a canvi de marcar... etxures en els camps on el sollicitin.

EL BOXADOR

Enemic de compliments i de falòrnies, el boxador és dels que van al gra de l'esport i a l'estómac de l'adversari.

Acostuma ésser lleig i gastar males bromes.

No li agrada la literatura ni la sopa de brou.

Rep els consells i els mastegots de l'entrenador amb bona fe i amb el nas sagnant.

Escup de gairell i es mosta amb els dits.

El boxador elegant dintre d'aquest esport és una excepció.

Es el que es presta més a la caricatura.

EL RUGBYSTA

El rugbysta és alt, fornit, amb una musculatura capaç d'aguantar les pessigolles d'una *apisonadora* i uns quants articlets d'en Trabal.

Regularment li falta un tros de nas, o bé té l'orella bon xic abonyegada.

Menja de tot i s'empassa els cacauets amb esclofolles.

No és sentimental, però li agrada la ràdio amb altaveu.

Quan va a cal barber, disfruta si li fan uns quants talls a la cara.

El rugbysta és un dels esportius més complicats.

EL TENNISTA

Indobtablement el tennista és un dels tipus més decoratius i elegants de l'esport. Vesteix de blanc com un colomet i li agrada la poesia.

Sap d'enamorar, de recitar, de tocar el violí i de fer-se la clenxa amb una traça «barberística».

Gasta pijama i moltes vegades ulleres de conxa. També gasta moltes pretensions.

Quan s'enfada escriu una carta des de qualsevol diari (si pot ésser de color de rosa, que és més sentimental, millor) per a censurar «l'actitud fantàsticament brutal d'un directiu que s'atreví a tallar maliciosament el branquilló suau d'aquell pollancre deliciós...».

Pren *cock-tails*... i el pèl dels amics.

Quasi sempre està acabant l'últim any de batxillerat.

EL NEDADOR

Abunda el tipus petit, ros i una mica grassó. Es garlaire, franc i somriu a qualsevol «xisto», per descentrat i poca-solta que sigui.

Té la veu grossa, el cor molt gran i uns pantalons a la tintoreria.

Sent preferència per les corbates clares, sobretot si són econòmiques.

Per un plat de pops amb all-i-oli fins es deixaria prendre el mallot, que ve a ésser com deixar-se prendre la vergonya.

Xiula a la perfecció i té gos d'ajgües.

Quan arriba a casat, es torna seriós i fa prendre oli de fetge de bacallà a la seva canalla.

EL CICLISTA

Es un home magre com en Bestit i d'un color groc que fa agafar ganes de prendre un reconstituent.

Té un talleret d'apedaçar bicicletes, a Sans, i uns quants amics de cafè que són els que li fan agafar ganes de devorar quilòmetres i de conquistar trofeus.

Menja poc i sua molt.

Gasta molta bona fe i molts neumàtics. Si la popularitat li somriu i li fan algun interviu, es queda sense saber què dir i somrient com una tòtila.

Per ell, una copa és tota una ampolla.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

(*Acabarà*)

CARTA D'AMERICA

«Si los bizcochos fueran de hojalata, los niños de dos años no tendrían dientes. En esto pensábamos, cuando Maloney, con los ojos en blanco y la cabeza oscilante, presentaba los primeros síntomas de amojamamiento. Este Sharkey nos ha resultado contundente y expeditivo como un mulo sin frenos en las cuatro patas. Ahí es nada la ópera «Un ballo in Maschefa» comparada con el jaleo póstumo de Maloney. Nosotros, que nos limpiamos los ojos con «Kaol» para no perder detalle, podemos afirmar que este Sharkey es de los que resuellan fuerte. ¿Buen adversario para el púgil de regil, no? Pues ahí nos tienen en un brete sin saber aún qué giro va a tomar el asunto. Los massachussetenses nos han salido quisquillosos y no están dispuestos a conceder el armisticio. Por otra parte, el promotor no parece dispuesto a darle mucha beligerancia al ex leñador. ¿Ha sonado la hora de liarnos a mandarriazos con el *sursum corda*, o bien hemos de permanecer fieles al aparato de galena? ¡Los albaricoques con pólvora también estallan! Salgamos del ostracismo y embistamos de frente hasta que Tex Rickart se vea precisado a empeñarse el hongo. Se impone a toda costa un *match* de tortazos entre Uzcudun y Sharkey, para que la afición pueda usar las gasas de luto que tiene compradas para sus sombreros. Y si es que Sharkey siente vahidos, que se ponga postizos en las narices, única medida que puede evitarle la vergüenza de verlas colgando de la lámpara.

L'Al Brown, la fera de color de xocolata que no pogué «nocautar» en Ciclone

Rumores vagos que vienen circulando, dicen que Tex Rickart está dispuesto a no tolerar imposiciones de massachussetenses y echar a Uzcudun en brazos de Sharkey, sin reparar en tiras de tafetán ni restringentes. Si obra así, el promotor se va a ganar las simpatías de todos los aficionados al abollamiento.

Se habla del próximo julio para la celebración del encuentro. ¿Será cierto? ¿Será macana? ¿Nos encerarán una vez más?

En mi próxima carta pondré los puntos sobre las «i» que no sean «y».

Entre tanto voy a que me pelen el occipucio para que la propaganda no me coja desprevenido.

FRANCESC ANGLÈS ALEMANY

Nueva York, 3-6-9.»

CASA SIBECAS
EL MILLOR MATERIAL ESPORTIU
Aribau, 33 :-: Telèfon 5051-A

BOXA A L'OLIMPIA

DIMECRES 1 JUNY A LAS 10 DE LA NIT

Vitrià contra **Gonzalez** — **GIRONES** contra **BARTOS**

R. ALIS contra PRUNIER

FLATUS

Uns quants periodistes, humanitaris fins l'exageració, s'han esgarrifat amb les conseqüències que pot portar el combat Gironès - Bartos. Els més pietosos han començat una novena i fan pregàries perquè en Bartos en surti amb vida. Uns quants han organitzat una subscripció per l'enterrament.

I és que encara els dura la suggestió del rei del «nocau».

Nosaltres, com que no som aficionats a fer pronòstics, únicament ens atrevim a avençar que en Bartos acabarà el combat, i, si perd, perdrà per punts.

Si fóssim dipositaris dels cabals recollits per l'enterrament, ens ho gastaríem amb sidral, convençuts que no hi haurà desgràcies personals.

Perboromentol Gran científic i desinfectant. — Higiene i blancor de les dents

En Kid Nitrain, en llegir el número del XUT! de la setmana passada, va somriure maquiavèlicament i va exclamar:

—I ca! Estic segur que no m'enviaran a cercar.

Aquest escepticisme d'en Kid Nitram ens estalvia haver-l'hi de treure del cap.

Es veu que sap de quin mal patim.

Maps blanques i cutis formós si gasteu la famosa **Crema-Tina**

Retallem, per creure-ho de gran interès pels boxadors:

«El tango de frac vestido
es hoy baile cortesano
de la Argentina ha venido
y es su encanto soberano.
Reformando algún compás
suavizando el movimiento
cada día gusta más
y es gracia y es sentimiento.»

Del número passat de la revista *Boxeo*.

«Malditos los treinta años,
cruel edad de amargos desengaños.»

Això és el que exclamarà en Prunier després de la vetllada a l'«Olympia».

«Maldita la lactancia,
cruel edad que enceran a la infan-
[cia.»

Això és el que exclamarà el públic.

* * *

En Rayo encara rondina.

I amb una vaselina que empipa, insinua que els jutges de vegades... i els àrbitres... i el públic...

...I, la veritat, després de perdre per una quantita de punts tan respectable com la que va perdre, creiem que el millor que podria fer és callar.

No li volem cap mal!

Només que l'enfrontin amb en Barbens!

...I *pulvis eris et pulvis reverteris*.

* * *

El combat Vinez-Cola s'acosta a passos agegantats.

La celebració d'un altre campionat d'Europa tindrà lloc a Barcelona.

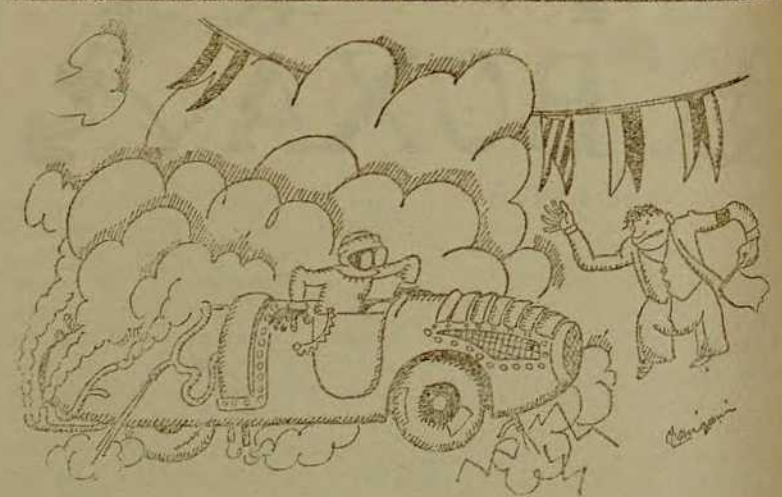
De tant en tant els organitzadors mereixen l'agraïment de l'afició catalana.

De tant en tant, només, eh?...

L'ESTISORA
SALMERÓN, 89
Gran chic i elegància
Sempre les últimes novitats :: En casos urgents trajos en 8 hores
CASA DE CONFIANÇA

En Franck Hoche, actual manager d'en Ruiz, s'ha molestat amb les brometes que es feien a les costelles del seu *poulain* i ha declarat que si els organitzadors tenen... valor, que organitzin un nou encontre Ruiz-Ciclone i veuran si hi ha mullader.

Els nostres organitzadors ja fa dies que s'hi pensen.

EL COMBLE DE LA VELOCITAT

—Però, què fa que no surt?

—Què diu, ara! Però, que no ho veu que ja torna a ésser aquí?

Una seleccio de captaires alemanys al camp de l'«Europa»

L'expectació que havia despertat l'anunci del quart finalista de la «Copa Alemanya», quedà demostrada amb el gran contingent de públic que comparegué al camp de l'«Europa».

Després d'haver presenciat l'encontre, no dubtem gens a afirmar que el campionat d'Alemanya «ls equips contendents se'l fan a palletes. D'altra manera el «Pismagens» no seria quart finalista.

La presentació de l'equip causà forta sensació. El capità, que és el degà dels captaires d'Alemanya i que en l'actualitat ha vist florir vuitanta dues primaveres i glaçar altres tants hiverns, juga el futbol com un supervivent del Diluvi Universal. El seu cap nevat i el ventre hidròpic irradien un respecte al seu voltant que obliguen els contraris a tractar-lo amb un cert respecte. El reste de l'equip, format per tres internacionals de l'any de la «Camància» i set aspirants a nebfits, fa més llàstima que respecte.

L'«Europa» complet (no hi mancava ni un saldo) va sortir al camp reforçat per l'imprevist.

Durant els noranta minuts que jingué de duració el partit, únicament es divertí en Camorera, que fou el que més es distingí dels 23. En Camorera, que, degut a la seva mímica gràfica i expressiva, ha deixat el reflí-intèrprete indispensable en tota mena d'equips internacionals, es féu aplaudir quantes vegades reconstituí els fets al *lugar del suceso*.

El públic que assistí a la revelació d'en Navarro, el qual es mostrà un xic reservat, però que quantes vegades entrà en joc no féu res de bo, es comportà correctament, no intentant tan sols ni incendiar el camp ni arrencar els gols, la qual cosa diu molt en favor de la resignació gracienca.

En Cros i en Bestit marcaren dos gols per barba i foren els únics que s'ho prengueren amb un xic de bona voluntat.

Els altres feren el «mah jong» amb una parsimònia que feia venir les llàgrimes als ulls i excitava la badallera.

En acabar el partit, els acomodadors despertaren els assistents, els quals desfilaren pausadament, sense ocasionar disturbis.

DOVA (FILL)

LA PRESA DE PEL DELS ANGLESOS

Intentar fer un elogi del partit que el dia de l'Ascensió ens engiponaren els directius del «Barça» entre aquells dos equips anglesos, seria un disbarat tan gros com aquells que intentaven fer arribar a deu mil el nombre de socis de l'«Español» que paguessin cada mes les tres pessetes. En tot cas, el que es podria fer seria desacreditar-los una miqueta, i emprendre-los contra els que varen tenir la mala pensada de fer jugar aquest partit entre aquest parell d'equips, que segurament es varen pensar que la gent d'aquí, mentre es tractés d'uns professionals anglesos, ja s'acontentava.

Però nosaltres ni això podrem fer, ja que la major part de la tarda la vàrem passar ensopits, mig dormint asseguts al darrer rengle

SENSACIONALS PARTITS DE FUTBOL
Dies 5 i 6 de juny, a les 6 tarda : PRESENTACIO DEL FAMOS EQUIP
C. A. PEÑAROL
Campió de l'Uruguai :: Contra
F. C. BARCELONA
Campió de Catalunya CAMP DE LES CORTS
Servei especial d'Automnibus des de la Plaça de Catalunya

—Cregui-ho: el que més m'amoïna és que em facin la caricatura.

de les tribunes del «Barça», donant de tant en tant una ullada cap a baix el camp per tal d'enterar-nos d'alguna cosa. Unicament els podrem posar al corrent pel que sentírem d'unes exclamacions d'un parell de senyors amb *hongo* que comentaven indignats aquesta encerada.

—Ha estat una digna demostració de la sang freda britànica—deia l'un.

—I ca, home! El que ha estat, és una presa de pèl més grossa que mai s'ha vist!—responia l'altre.

I així, tot deliberant, es passaren l'estona d'anar del camp a casa i per això ens en poguérem enterar. Resulta que els blancs, o sigui, els que varen perdre, tenen un mig-centre que és una cosa molt bona i uns extrems que tots dos són uns veritables trumfos. Ara, que el davanter-centre és ensopit fins el cap d'amunt, i això soi ja va treure tota l'efectivitat que pogués tenir la línia. Els que varen guanyar tenen un equip excellent, però com que tots plegats feien el joc del carretó, la cosa ens resultà soporífera fins l'extrem. Sort que en Villena va distreure el públic volent ensenyar de jugar a l'orsai als defenses anglesos, que d'aquesta manera no podien collocar-se bé perquè els contraris estessin fora de joc, ja que el senyor Villena només assenyalava orsai la vegada que no ho era, i per això el públic el va obsequiar amb unes ovacions tan unànimes com desinteressades, que feren que els anglesos quedessin convençuts que aquí tant ens fa esbroncar un equip de popes angleses com un rei de primera categoria.

XUMBA

Un partit a benefici que no promou cap desfici

Davant d'una concurrència tan nombrosa com distingida, es celebrà a la catedral de Les Corts un encontre entre una selecció catalana i l'«Swansea».

El partit començà a un gran tren. Un tren que podríem dir-ne especial, degut a què la davantera de lilliputencs (no comptant en Sastre) es llençà a un atac la major part portats per l'ala Broto-Alcàzar, que els anglesos es veien impotents de contenir. Els nostres semblava talment que portessin ales als talons. Però com que:

«no és igual fer un esternut
que encolomar un bon xut»,

result que els xuts de la nostra davantera, els que no eren «que de què», morien a les mans del porter, i els que no anaven a *kik* quedaven penjats a dalt del marcador.

Però arribà la segona part, i no fou precisament la desgràcia la que ens privà de fer un bon paper. Fou l'apatia condensada i desinteressada dels nostres i la perfecta collocació dels anglesos. Aquesta collocació haurien d'imitar-la els nostres. Perquè és molt trist, si goséssim dirlem dramàtic, que quan l'interior fa una passada a l'extrem aquest sigui a l'estanc, que el mig-centre en el moment que es fa més necessària la seva intervenció es trobi «handicapat» per una brossa a l'ull i se la faci bufar per un defensa, i que quan un extrem centra sobre el cap del conductor de línia aquest es trobi fent arqueig i preocupat perquè es troba a mancar una peça de la *perilla*.

Això no vol pas dir que en Broto no sigui una pepa de camp d'herba, nosaltres ens guardarlem prou de dir-ho davant d'un Castillo, per exemple, que és tant o més pepa que ell, ja sigui en camp d'herba com en camp de rostolls. Aquí l'únic que es tracta de demostrar és que:

«Cuando el rostro volvió,
halló la respuesta viendo
que el resto también pifiaba
las pelotas que él pifió.»

En canvi, el que són les coses, en Massagué, remuntat amb filferros, en sortir a la segona part en substitució d'en Muntané, se'ns va destapar. I fes-hi *gastos*, o millor dit, despeses. Aquí la qüestió és anar de sorpresa en sorpresa i passar l'estona de la millor manera possible. I per passar l'estona no hi ha com ésser ingenu i de bona fe i sobretot no analitzar. No voler saber que en la selecció passada en Roig era mig-centre i en Pelaó suplent, i en aquesta el mig-centre era en Castillo i el suplent en Roig. Prou mals-de-cap passem els dies de diari perquè cerquem amargar-nos els que són festius. Siguem festius, nosaltres, també, i aplaudim fins quan en Llorens es grata! Això no ho diem pas per restar mèrits a en Vilalta, eh? A cadascú el que sigui seu. En Vilalta, encertant la quarta part del que va xiular, va deixar en bon lloc el Collegi.

AVIS

Amb motiu de la festivitat del dilluns vinent i a fi de poder ressenyar els encontres que es celebrin l'esmentat dia, el XUT! de la setmana entrant sortirà el dimecres

Nosaltres únicament pretenem demostrar que en aquest món esperar que en Sastre xuti amb l'esquerra és perdre el temps. Però, què és el temps sinó una successió de seleccions que es van superant a mida que els federatius van posant experiència? Si els madrilenys seleccionen en Carulla, qui ens pot privar a nosaltres de seleccionar el «sursum corda»?

El partit es va acabar amb el resultat de 2 a 1 favorable als anglesos.

Seguidament nosaltres ens traslladàrem als vestidors per demanar qualques opinions el més optimistes possibles. El primer a afavorirnos amb les seves declaracions fou en Sastre.

—No me'n parlin! No em diguin res! No em preguntin res! *Afortunado en salud, desgraciado en el chut.* Ni al costat d'en Gallard ni al costat d'en Mussolini.

En Carpio ens digué el següent:

—Contra pesos forts no hi ha res a fer. Que ens enfrontin amb els lilliputencs de Singer; veuran si ens lluïm. Ha de pensar que la meva feina era vigilar que el mig que em marcava cada vegada que obria la boca no se m'empassés.

El capità de l'equip britànic ens digué:

—Comparatively few comunities are still compelled to put up with the tyranny of coal for heating.

En Llorens, que vessava satisfacció per tots els porus, es mostrà encantat del públic.

—M'aplaudeixen fins quan no faig res. Es deliciós. Ja he pres les meves precaucions per no fer la creixença, car això d'ésser nano és un «truc». Arribarà un dia que no caldrà que em posin defenses, car el públic, encara no se m'acosti un davanter, se li tirarà a sobre i l'esbocinarà. I encara diuen del públic!

...I somniant amb el dia que es celebrarà un partit destinat a recollir cabals per erigir-nos un monument, desfilàrem Diagonal avall i fins l'asfalt ens semblava de color de rosa...

DOVA

Sombreros RIUS
Pla de la Boqueria, 6 : Jaume I, 17 : Plaça Sta. Anna, 20 : Tapineria, 62
IMMENS ASSORTIT EN CAPELLS DE PALLA I FELTRE. VENDA DIRECTA DEL FABRICANT AL CONSUMIDOR — PREU FIXE

SANS-MANRESA

Va guanyar el «Sans» per 5 a 1. Però tenir d'anar a pams, que, si no, no ens entendríem. No és pas que volguem fer creure que el «Manresa» havia de guanyar, però com que, deixant-nos de partidismes, convé sempre posar la veritat per sobre de tot, no podem per menys de dir que el «Manresa» no es mereixia pas perdre de tants. Hem de començar per dir que arbitrava en Castillo, que va fer l'imparcial a estones, va afavorir una miqueta el «Sans» en altres, i en les més es portà descaradament a favor dels propietaris del terreny.

Parlem dels gols. El primer fou una cosa una miqueta estranya. La davantera del «Manresa» va fer un *faut*, i en Castillo el va assenyalar. Sense que aquest senyor toqués el xiulet perquè el tiressin, en Gularons va passar la pilota a en Fandos, i quan el senyor Castillo va xiular, que és quan els del «Manresa» es disposaven que els marquessin la jugada, ja l'extremesquerra del «Sans» era prop de la porta, cosa que donà per resultat el primer gol. Si el senyor Castillo hagués volgut portar-se imparcialment, hauria fet repetir la jugada, ja que era executada sense el seu permís, però la cosa va passar amb aquella tranquilitat perquè es tractava d'una cosa que no perjudicava pas als d'aquí.

El segon gol fou degut a un penal que, segons el refli, va fer en Surroca, quan el que tocà la pilota amb les mans fou en Corrons, que és el porter. Els altres gols no s'han de discutir perquè ja estan bé. El que es pot impugnar és el penal que va fer tirar contra el «Manresa», per unes mans d'en Vila que eren del tot involuntàries i que fins el públic ho va reconèixer demanant que el tiressin fora. En Gularons s'hi va posar bé i va xutar, i encara que molts es creuen que intencionadament la pilota va tirar-la a fora, nosaltres opinem el contrari, tota vegada que va passar a un través de dit del pal de costat, i que si no va entrar va ésser per miracle. De manera que aquell penal no anava pas dirigit a fora, sinó que hi ha vegades que no s'afina prou bé la punteria.

De l'equip del «Sans» ens va agradar molt l'Andreu, que demostrà gran seguretat i vista, seguintlo en mèrits la ratlla mitja i el defensa dreta. De la davantera, la millor ala fou l'esquerra.

Del «Manresa», havem de censurar en primer lloc el joc que practica en Surroca, que en partits de campionat pot causar més d'un disgust, tal com ja va passar diumenge. En Corrons, fins que perdi el nerviosisme, no farà res. La ratlla mitja fou la millor en conjunt, distingint-se en la primera part en Martí II i a la segona en Rosell. De la davantera, el millor en Guix, seguint-lo en Pous i en Gabaldà. En Vila, que substituí en Martí I a la segona part, demostrà una indecisió i una lentitud desconcertants.

El públic, com és natural, una miqueta a favor dels seus, encara que en més d'una ocasió va reconèixer que el senyor Castillo ho feia una miqueta massa fort. I d'aquest ja n'hem parlat prou.

DIFUNT

Bevedors de Xampany proveu el VIVERT

SABADELL-JUPITER

Fou un partit competit el jugat al camp del «Poble Nou», bastant ben arbitrat per un senyor que a casa seva el coneixen i que respon en cridar-lo pel seu nom.

El resultat fou un empat a dos *tantos*, aconseguits a la primera part, els del «Sabadell», per en Tena II i en Bertran, i a la segona part, els del «Júpiter», fets per en Diego i l'Orts, de penal.

El partit fou molt competit, deslluït a voltes per jugades maquiavèliques d'en Sorribes.

EL SELECTOR REM
Receptor de gálena perfecte que s'imita pero no s'iguala
Continua batent tots els records, el de venda inclusiu
— 126 - BALMES - 126 —

Silkoil
marca registrada
ELS LUBRIFICANTS AMERICANS IMPORTATS DE PENSILVANIA, U.S.A.
"SILKOIL" SON ELS PITJORS
Representant VICENS PIERA
MAGATZEMS I OFICINES Consell de Cent, 265 : Tel. 4824-A : Barcelona

El partit de la maxima expectació

L'equip del País del Sidral, després d'una bella demostració del seu joc, s'imposa i empata amb la «Penya All-i-oli»

L'equip del País del Sidral, prosseguint en la seva sèrie d'empats gloriosos, el diumenge, després d'una exhibició tan científica com tècnica, va empatar amb l'equip de la «Penya All-i-oli» al camp del «Poble Nou».

El sol anunci d'aquest encontre havia despertat tanta expectació, que foren innombrables els aficionats del Poble Nou i del País del Sidral que es traslladaren al *lugar del suceso* àvids de presenciar una lluita inhumana, sense contemplacions ni consideracions. Val a dir que el públic no en sortí defraudat. L'equip del País del Sidral féu una de les demostracions més contundents de tota la seva vida futbolística. Es pot dir que l'equip de la «Penya All-i-oli», malgrat els seus catorze suplents internacionals, es veié materialment acorralat gràcies a les quatre arrobes del mig-centre Irònic, que no permeté en cap moment que el joc passés de mig camp. Dos moments, però, en què l'esmentat mig-centre es distragué mirant el cel, per si amenaçava pluja, els «all-i-olistes» els aprofitaren per acostar-se al marc d'en Dova, que jugava de davanter-centre, i que en aquell moment era defensat pel Difunt, el qual havia sortit per satisfer certes necessitats tan personals com intransferibles i es trobava a tres quilòmetres de la porta. Si els «all-i-olistes» haguessin dirigit els seus atacs a la porta del W. C. en lloc de la del gol, l'empat no s'hauria produït. El mateix Difunt fou el que, jugant de davanter-centre a la primera part, aconseguí els dos gols pels seus, d'una passada mortal del «Sereno de l'altre barri» i d'un estornut d'en Tifeta.

El refli es comportà correctament, afavorint en tot moment l'equip del País del Sidral i perjudicant els «all-i-olistes». Es tiraren dinou penals per banda, dels quals 37 eren figurats. Com que no n'entrà ni un, el públic únicament envaí el camp en comptades ocasions, previstes ja en el reglament del País del Sidral. El refli dirigí l'encontre amagat darrera una paret i esquivà tots els maons que li foren dirigits en els moments de més entusiasme.

L'equip del XUT! estava format per: Dova; Frare del baròmetre, Taujà; Xavet, Irònic, Margot; Tifeta, Sereno de l'altre barri, Difunt, Dova (fill) i Rossell.

El de la «Penya All-i-oli», per: Rodés; Perenya, Maynou; Domènech, Auber, Puiguriguer; Bertran, Baqué, Arnalot, Guardiola i Biada.

Després del partit, ambdós equips fraternitzaren sota un encanyissat i es cruspiren dues costelles per barba, la qual cosa els obrí extraordinàriament la gana per dinar.

Entre els que no feren ús de la paraula es distingí el senyor Plantada, que regalà dues caixes de cigars, essent molt aplaudit.

Per a data no gaire llunyana, s'acordà la celebració d'un concurs de proves atlètiques entre la «Penya All-i-oli» i el País del Sidral, en el qual és de preveure que seran batuts *records* considerats inexpugnables, com el del pas de la tortuga, el salt del taup i l'esprintada del caragol.

Quan estiguin vençudes certes dificultats, com, per exemple, trobar qui regali els cigars, un donant de xampany i un benemèrit pagador del café, fixarem la data i el lloc, perquè pugui assistir-hi tothom.

EL MOSSO ENCARREGAT DE LA CACERA DE FAISANS

PIANOS

DE CORDES CREUADES AMB MARC DE FERRO
Sublim marca
R. MARISTANY
Casa fundada en 1870
AL COMPTAT
PLASSOS I LLOGUER
18, Plaça de Catalunya, 18

Muntaner, 32 : Barcelona

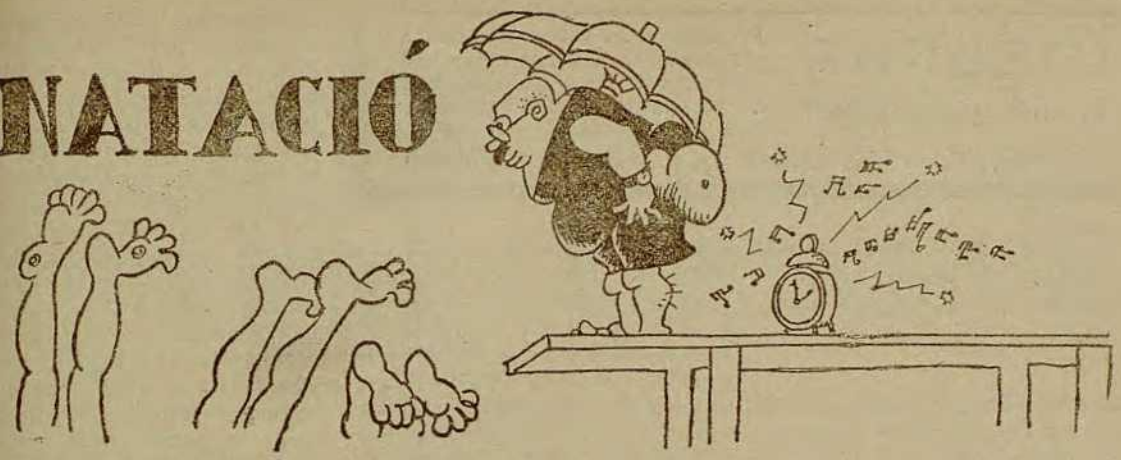

Bilbao: Jardines, 9: Tel. 0202

Policlínica DA CREU
Carrer de Sant Pau, 40
UROLOGIA: Curació ràpida per mètodes moderns

SERVEI ESPECIAL D'AUTOMÓBILS
A MONTSERRAT :: HOTEL MARCET
VOLTA COMPLETA A MONTSERRAT: Preu d'anada i tornada en classe general, 12 pessetes i 15 pessetes en preferència. — Despatx de bitllets: Hospital, 2, i Ronda de Sant Pere, 54. Telèfons 2405-A, 1193-S. P. i 3937-A. — L'EXCURSIÓ MÉS CÒMODA I MÉS BELLA

NATACIÓ

Convé anar a Bolonia?

No crec discrepar gaire dels meus confrares de crítica aquàtica si afirmo que als propers campionats d'Europa hi farem el ridícul, per no perdre el costum.

Ara bé: jo opino que, malgrat els papers poc airosos que venim fent en concursos internacionals de relativa importància, fent la salvetat del water-polo, el nostre deure és anar-hi, car, així com reconec les nostres desfetes, he de reconèixer que a cada competició en què prenem part els nostres avenços són força evidents.

La temporada passada, un crític va combatre a sang i a foc el desplaçament dels nostres nedadors, allegant que prou aprenien en els festivals internacionals que es celebren a Barcelona i afegint que l'anar a l'estranger són gaues de gastar cabals inútilment.

Ultra el caire, bon xic egoista, d'aquesta reflexió, car la Federació ha de prescindir dels entrenaments que la caixa d'un club pot permetre als seus nedadors, sàpiga i entengui el crític de referència que mai un concurs de *tournée* revesteix la importància deportiva d'un campionat, car des de l'entrenament al màxim esforç que es rendeix en la lluita, és ben diferent al d'una festa d'exhibició, a base de mitjanies les més de les vegades.

Tornant als festivals que ací es celebren, amb lloable orientació deportiva, afegiré que dels mateixos, com és natural, se'n gaudeixen els nedadors del club degà, i aquests no són avui, com abans, la totalitat de la nostra representació aquàtica, i cal mirar per tots...

També és digne de tenir en compte el canvi d'aigües, el de llargària de piscines i mil coses més, que si bé en detall tenen una importància molt relativa, en conjunt fan el seu pes i que a voltes són els motius bàsics d'un contratemps que hauria pogut ésser força atenuat.

Quedem, doncs, que convé *alternar* si volem que els nostres nedadors aprenguin de debò fins arribar a una veritable talla internacional, decidits a fer el millor paper possible, però mai «handicapats» moralment pel paper que poguem fer-hi.

Que tots els començaments són costosos i aspres, i ningú, certament, no ha nascut ensenyat...

J. Suc de Pop

PANXADES

L'«Atlètic» té equip de primera de water-polo, i, no obstant això, ens diuen que no l'inscriurà.

Causes? Perquè els altres en saben massa?

Certament, no és fórmula per aprendre el no jugar, apart que aquesta actitud no fa *guerrero* en un club que s'ha distingit sempre pels seus bemolls...

* * *

Del 3 al 10 de juliol, els campionats de Catalunya al safareig del «Barça», en les proves que corresponen celebrar-se en aigües mortes.

I, fent un acte de desprendiment i deportivisme, no podria el club degà autoritzar als nedadors d'altres clubs a entrenar-se en les seves aigües?

* * *

A Bolònia han d'anar-ni saltadors, car, si perquè els nostres campions estan un xic atrassats no els hi porten, difícilment podran millorar.

Parlem claret? Són campions per l'«Atlètic» i això sempre és un inconvenient.

Veritat?

* * *

L'Artigas treballa a Vilanova, i sembla que els de Tarragona volen atraure-se'l.

Ai, la mare, que patirem!

Pobre Baides!

* * *

Sembla que l'Ulió, la gran revelació de water-polo, tornarà a la lluita defensant els colors groc-negre.

L'enhorabona!

* * *

Ens diuen que un grup de llegidors de la nostra secció i admiradors del nostre director, formaran un equip de water, destinat a fer tronar i ploure, que batejaran amb el nom d'equip dels «Monstruos»...

PER A BARRETS I GORRES
de totes menes, a les barreteries
Maçriñá
Hospital, 45 : Plaça Sta. Anna, 1
Gran assortit en barrets de Palla

MELGAR
Ex-tallador de la casa FUREST
Participa a les seves amistats l'apertura de la seva Sastreria a mida i els ofereix un magnífic assortit en :: gèneres de primera qualitat ::
Preus Moderats
ROSSELLÓ, 237, entresol (just a Rambla Catalunya)

Tractant-se de *monstruos*, suposem que en Malagrida, en *Paco*, en Borràs i altres no podran faltar-hi...

* * *

De «La Deliciosa» (*ay, mamá!*) vénen rumors que allí hi tindrà estatge un nou club.

Serà «Els XX», *reformado y renovado*?

Ho sentim per l'Arenys!

CAMISERIA
FITO
BARCELONA
CARRER JAUME I, 11

Causes i efectes

De la causa es diu que neixen els efectes. No contradirem aquesta veritat filosòfica, però sí farem notar que, en contra de totes les lleis hereditàries conegudes, una causa petita, ínfima, pot engendrar efectes que poden esdevenir d'una proporció fantàstica en comparació a la mateixa causa. O sigui, en termes més vulgars, que un incident insignificant pot ésser motiu d'un sens fi de circumstàncies insospitades.

Bona prova del que diem n'és allò succeït en la penúltima reunió de la fracassada Lliga de Professionals, en la qual el esnyor Acha abandonà el grup de reunits fent petar la porta darrera seu.

Sabut és que el senyor Acha en aquesta reunió ostentava la representació de tots els clubs campions d'Espanya. Això, i degut també a què el seu nom es presta a «xistos» de mal gust, donà lloc a què, tot prenent el cafè pocs moments abans de reunir-se, els representants dels altres clubs comencessin a fer brometa a les seves costelles, dient-li que per reunir la representació de tals clubs s'havia d'ésser veritablement un *acha* i altres «xistos» per l'estil, que per tan «torralbescos» i gastats com són, no inserim.

La qüestió és que, en entrar al saló de reunió, el bon senyor anava tot «mosquejat» i quelcom empipat per aquelles ironies poca-soltes.

Quan tots els reunits foren aposentats convenientment en el lloc de reunió, el senyor Urquijo, que traginava un refredat de pronòstic, es disposà a passar llista als presents :

—Don Fulano.

—*Presente* — responia l'interpellat.

—Don... Atchis!

—*Presente*—respongué el senyor Acha, en mig de les rialles generals, quedant-se tot confós en veure l'equivocació.

El senyor Urquijo el mirà tot estranyat.

—Don Fulano de Tal.

—*Presente.*

—Don... Atchis!

—*Presente*—tornà a respondre el senyor Acha, abstret del tot amb un discurs que repassava interiorment.

El senyor Urquijo li pegà una llambregada capaç d'encendre un caliquenyo humit, i continuà :

—Don Berenguera.

—*Presente.*

—Don... Atchis!

—*Presente* — tornà per tercera vegada el senyor Acha a ficar els peus a la galleda, en mig de la gran grimègia de la collectivitat.

El senyor Urquijo no es pogué aguantar més i li digué que el que li havia de prendre el número encara havia de néixer. I ja la varen tenir. El senyor Acha començà a treure'ls els drapets, dient-los que eren una colla de vius, que només es reunien per fer banquets i viatges, i no acordaven mai res de precís, que prometien fallaciosament l'*oro y el moro* per explotar el nom de certs clubs... I quan s'hagué ben esbravat, se n'anà amb tota dignitat.

Ho veuen? La causa, petita, insignificant, un senzill refredat. Ara veiem els efectes. Si el senyor Urquijo no hagués estat encostipat, no hauria motivat la sortida impetuosa del senyor Acha, i, per tant, la reunió a cuita-corrents que va fer-se dos dies després amb els representants efectius dels clubs campions d'Espanya, i avui potser comptaríem amb una Lliga de Professionals més àmplia, per satisfacció de l'«Español» i altres clubs de «mininos».

LUCIEN

ZENDEJAS
DEPURATIVO DE LA SANGRE

Uns quants «xistos»

—Els meus punys, a París, varen causar sensació.

—Com! Ara ets boxador?

—No, home; res d'això. Sóc camiser.

* * *

—T'has fixat? Aquest boxador sempre està en guàrdia.

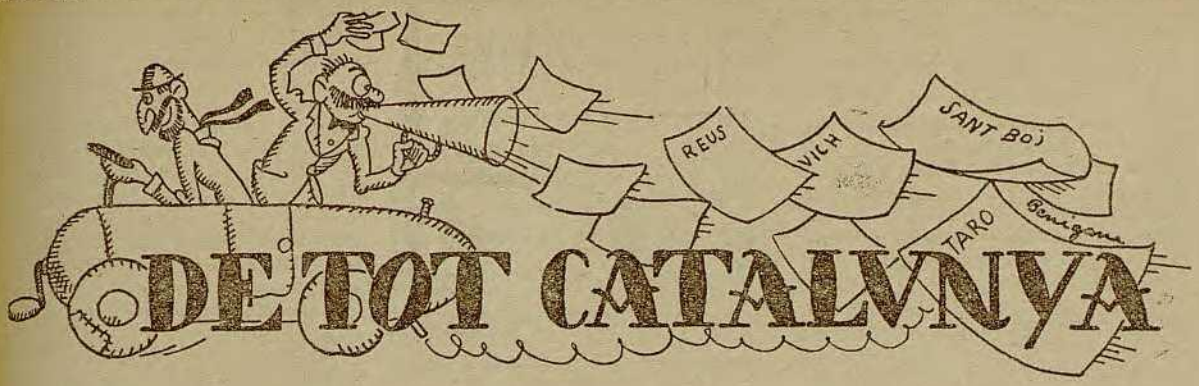
—La força del costum. Abans feia de policia.

* * *

—Caram, que és estrany!... Un home tan supersticiós com tu i no portar cap ferradura a l'automòbil!

—Bé: però que vols dir que entre quaranta cavalls no n'hi haurà cap que gasti ferradures?

Recull d'itineraris excursionistes
Per OCTAVI ARTIS
Excursions a realitzar en un sol dia, a tots el bells indrets de Catalunya. Demaneu-lo als quioscos i llibreries. PREU : 2'50

DE TOT CATALUNYA

DES DE REUS

INAUGURACIO DE LA NOVA PISTA. PROGRAMA OFICIAL

Diumenge, dia 29 del mes de les flors de l'any 1927:

A les 10.—Repic sub-oficial d'escambells i repartiment de buscalls pels carretons de can Planellas.

A les 10'60.—L'Agrupació Ciclista, en trajo de casament, acompanyada de les diferents seccions de l'entitat, i a pas d'armat, es dirigirà a la nova pista per tal que sigui beneïda i apadrinada. La secció de propaganda s'avançarà vuit passes endarrera a fi de distribuir els programes i d'arrencar quants cartells trobi al seu pas del «Zoo Circus».

A les 11'55.—Desfilada general i cada qual a casa de l'altre a «jalar» amb un embut i esperar l'hora de la gran cursa.

A les 15.—S'obriran les portes i finestres de la pista per tal de facilitar l'entrada i evitar fregadures d'all.

A les 16.—Encara estaran obertes.

A les 16'10.—Es començarà la venda d'entrades i localitats.

A les 17.—Començament de la gran prova entre els millors *pistards* del Món Gràfic i del Nou Món.

Una vegada finida la cursa, s'obsequiarà a tothom amb un llonguet i botifarra.

Els corredors inscrits ja constaran al llibre que s'entregarà en entrar a la pista. Es dóna per segur que els corredor de l'«Olimpo» i de las «Mosques» formaran equip.

La Comissió.

En el vinent número sabran el resultat del festival i puntuació de la carrera.

* * *

Jugando de promoción,
recibimos del carpón.
Alirón, alirón!...

Amb un cuirassat d'alumini dels que van amb quatre rodes i fan el trajecte «Puerto-Pedrera» al país d'en «Genaro el Feo», varen trasllladar-se a la ciutat del Segre els onze trumfos (complets) que componen l'equip professional de casa nostra.

Com de costum, els varen estirar els pàmpols quatre vegades, si bé tot fou degut que la *revelació* Sentís havia menjat truita amb tramusos i caragols de ferreteria, i, està clar, el noi es veié obligat, *por pura necesidad,* a abandonar la porteria així que la «Joventut» li buscava les pessigolles.

L'equip, en general, jugà bastant i bé, excepte la davantera, que en vàries ocasions es deixà escapar «tantos» inevitables.

Té bona part de culpa de la catàstrofe la secció bimbaire, que seguramment per estalviar-se onze «aguiletes» per barba, va embarcar l'equip justament havent dinat, i molts d'ells, en presentar-se al camp, encara no s'havien dat compte que estaven en *tierra firme.*

Ah! I a propòsit d'això, faig avinent també al Consell, que si mensualment no donen més satisfaccions a la secció, aquesta el millor dia es veurà obligada a fer marxar els professionals el dia abans i a peu. La raó allà on sigui.

Per a no donar lloc a què els jugadors decaiguin en el seu entusiasme, deixo de pronosticar els propers resultats amb el «Granollers» i el «Palafrugell».

I per avui, prou.

COET DE PET

DES DE MATARO

Els jugadors de billar del café de l'«Iluro», dilluns passat, a la nit, van quedar astorats davant una conversació sentida per lla prop, el qual punt no fou esbrinat fins a última hora.

Pel caire d'ella, aviat van saber que es tractava d'en Lleonart Bentanachs i Verdier.

En Bentanachs deia: «Nois, hem de fer valer la nostra llei. Nosaltres tres som els millors mitjos del grup «B», i no està bé que la Junta de l'«Iluro», formada per neòfits, ens vulgui desunir. Jo sóc partidari de perseverar en la nostra actitud; de fer el ronsa encara que els *paganos* ens diguin el nom del porc. Ja sabeu que la *camarilla* està al nostre costat, i com que ells també són imprescindibles, puix alegren el local els dies que l'«Iluro» perd, que ve a ésser un dia de dol pels bons *paganos,* no hi ha dubte que farem tambalejar el prestigi dels neòfits de la Junta i quedarem amos de la situació. Jo vull augment de sou i que per l'espai de sis anys se m'asseguri 10 cèntims de cacauets diàriament. Les meves pretensions són molt modestes, tan modestes, que el cor se'm trenca, i perdoneu que hagi d'acabar el meu parlament amb els ulls amarats de llàgrimes i amb el

...I sempre el vostre cabell queda ben pentinat, car la FIXOLINA CANIGÓ conserva el vostre indòmit cabell en el seu lloc tot el dia... Després de practicar tota mena d'esports...

Que es senzill!... Una mica de FIXOLINA CANIGÓ i el vostre cabell obeeix de seguida...

Com canvia l'aspecte de vostre cabell!

FIXOLINA CANIGÓ

EDUCA EL CABELL

cor partit amb més trossos que cabells té a la closca en Castany.»

Pausa... Al cap de deu minuts, després d'haver fet un rot, es sent la veu d'en Lleonart que anava consolant en Bentanachs.

Una altra pausa... Passen dos minuts més. En Verdier diu que ell creu que aquesta actitud és molt extremada, però que, davant del companyerisme que a ells deu, no pot deixar-los desemparats.

«Encara que mai els *paganos* no m'hagin esbroncat — diu, — tinc per ells un recel, i és que crec que es pensen que faig l'all-i-oli amb vosaltres. I, vaja, prou; com que s'ho pensen, vull que s'ho creguin. Aquí em teniu. Bentanachs—fa, — assossega't; calma el teu plor i afegeix els trossos del teu cor fins donar-li la formosor que abans tenia. Eixuga't els ulls, riu a l'igual que una criatura quan veu que li volen donar la grossa, i pensa que en Verdier i en Lleonart estan al teu costat.»

(No hi ha dubte que hi estaven.)

Altra pausa... Un badall... un estornut... un altre rot. Parla en Lleonart. Es sent que diu que no s'ha d'afluixar. La Junta fa provatures, i, la veritat, per ara tots els mitjos-centres provats han resultat més dolents que en Sànchez. Els mitjos-ales també, llevat d'en Coll, però com que, segons veus, sap que en Coll i «la lleona» seran els dos titulars, creu que se'ls ha d'enganyar. Diu que vol ferlos agafar afició a la caça, i que n'agafan, mal pesi a la voluntat del «massatgista».

Demana perseverància, ja que ella serà la mare de la «lactància», i que els plans no fallaran.

Ara ve el bo.

Als billars hi havia algún de Junta. Es clar, es van sufocar davant la reunió clandestina i van voler saber on tenien la conversa.

Busca, busca i rebusca, i no n'hi ha de cuits. Com que s'anava fent tard i era necessari esbrinar-ho, en Solà va tenir la pensada d'anar a buscar la gorra d'en Torrents... i... granota fica't al cove; en un tres i no res van eixampar-los dins el maletí d'en Serra, entafurats dins una sabata i disfressats de picador. Va haver-hi un joc de bolets que despertà els veïns, però no va haver-hi cap mort.

De la pensada que va tenir en Solà es diu que hi ha un constructor d'orinals que vol explotar-la, fent un torneig entre l'infantil i l'equip de la Junta, regalant una copa (de nit).

PEPET

DES DE MANRESA

Déu els guardi. Ja sóc aquí. Sóc un nou espia d'aquest setmanari, que he heredat l'art d'una bruixa de generacions passades, que segurament amb les meves xafarderies (o veritats) faré estar de mal humor a moltes persones d'aquesta ciutat.

* * *

Vostès han estat tal volta al camp del Pujolet i és gairebé segur que hauran vist el magnífic marcador, i interiorment el deuen haver trobat ridícul. Aquell marcador hi fou posat interinament, dient que hi havia d'anar rellotge; però, el que és per ara, na canvien el marcador ni hi posen rellotge. Ei! Si no que sigui de polsera...

* * *

Hem provat un extrem - dreta que sembla que anirà bastant bé. Ja els en faré cinc cèntims.

He llegit *El Mundo Deportivo* d'aquesta setmana, i ressenyant el partit «Gràcia»-«Manresa», perquè havia guanyat el «Manresa», feia constar que el «Gràcia» jugava amb cinc reserves i el «Manresa» complet, cosa que no és veritat, ja que ens presentàrem sense els germans Martí. Em sembla que es veuen, que no són pas petits. Fanàtics, més que fanàtics!

* * *

Els dies de Pasqua jugarem a València contra el «Llevant». I heus aquí que l'altre dia a la secretaria del club hi havia moltes raons, puix tots els directius hi volen anar de delegats. No sé com acabarà.

* * *

De l'adquisició d'en Surroca, el que li maleeix els ossos és en Zamora, ja que l'altre dia deia: «Aunque me marchara a la otra parte del mundo me seguiría este... mac... l...»

* * *

El que sembla que pujarà al cel en cos i ànima és el «Flor de Lis». Ho lamento.

I prou per avui.

IXIGO

DES DE BADALONA

La dinastia dels «Marrans» impera novament dintre el «Badalona», ja que tots tres s'arrengleren en ses files: si bé el gran i el mitjà juguen al reserva, no trigarem a veure'ls tots al primer, car en Pandro hi ha fet ja alguns partits. Es veu que l'«Europa», en no poder aconseguir el petit, s'ha desempallegat dels altres.

* * *

Sembla que en Just queda ja efectiu amb els blaus. Encara que de moment no ha fet mèrits per figurar-hi, la Junta diu que se'l queda, perquè sempre vesteix poder comptar amb un ex-campió d'Espanya.

* *

Tots els intents del «Flaneu» per passar-se en Ban del «S. Andreu» li varen fallar, fent el ridícul més espantós. I per això tantes pretensions?

L'únic substitut del Xampany és el VIVERT

Depuratiu WOKEYER

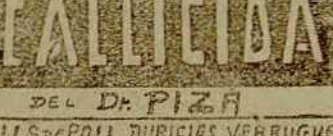

Purifica la sang viciada. Evita i cura grans, herpes, picors i tota mena d'erupcions de la pell.

Venda: SEGALA Centres d'Especifics i Farmacia J. FERRE PIN Corts, núm. 560

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS I DISCOS
LA NACIONAL: Sta. Anna, 21

L'ALLICIDA
DEL Dr. PIZA
ULLS DE POLL, DURICIES, VERRUGUES
Tub 1'25. VENDA PLAÇA PI Nº 6. FARMACIA

RELLOTGERIA
RICARD ANGELATS
Unica casa especial per a trobar bons rellotges
PLAÇA DE SANT AGUSTÍ VELL, 8

L'ENGREIXAMENT... es redueix mistetiosament; useu la nostra faixa especial per a cavallers, de components elàstics, i eliminareu les capes adiposes de vostre ventre, i a l'ensems guanyareu agilitat. Demaneu detalls a CASA SABATÉ - ESPECIALITATS ORTOPÉDIQUES
Carrer Fernando, 24: BARCELONA

Especialitats en Suspensoris, Genolleres i Turmelleres elàstiques per a futbolistes

l'Odon i l'Hermens, quan presenciën un partit, s'ho prenen amb tanta bona fe, que fins fa enternir. Ai, amics! Aquells temps del «Central F. C.», en què nosaltres mateixos ens plantàvem les portes, ja no tornaran!

* * *

Les victòries minses que aconsegueix el «Badalona», no acontenten ningú, la qual cosa fa que la simpatia dels socis es manifesti vers el reserva. Albirem alguns canvis d'equip.

PASSAYAKO

DES DE SANT FELIU DE GUIXOLS

Diumenge passat varen venir a jugar al camp de l'«Ateneu Deportiu» l'equip professional del «Palamós».

Convençuts de llur superioritat sobre *nosaltres*, s'ho varen prendre tant a la fresca, que quan se'n varen adonar ja els en haviem collocat cinc amb aquella elegància. En volen d'exclamacions, plors, brams dels pobres i desconsolats socis! Com que en aquest món de Déu tot ve que s'acaba, els «marranets» dels forasters s'ho varen prendre massa a la valenta i va començar una guerra de mastegots que feia escruixir de dents. Hi va haver cop i retruc, fins i tot Sant Vicens va ser un incondicional del «Palamós». El senyor Giralt, que era l'encarregat, ens digueren, de dirigir la guerra millor, veient la cosa mal parada, no va fer més que tocar el xiulet. No sabem amb quina intenció; qui sap si volia demanar auxili o si volia privar els mastegots marcant *fould*. El bon senyor, com que n'habillava unes ulleres de primer grau, va recordar-se de la protecció que es mereixen pels fadrins que li fan, i va decidir guardar-se ben arreconadets i fer-se fonedís. Si la cosa no s'hauria pas arreglat si no hagués arribat a temps el Sant Crist gros. Per cert que, després d'això i altres casos, alguns havien pensat establir-hi a la plana, rica i esplendorosa, amistosa i companyona ciutat de Palamós, hereva directa d'una cavallerositat desenfrenada, un centre anti-ràbic per curar-se alguns de les seves pretensions i algunes ofensius amb què obsequien als que haurien de besar els dits dels peus, sobretot en qüestions de futbol.

* * *

Segons s'ha sabut darrerament, el «Palafrugell», que va jugar diumenge passat contra el «Granollers», va tornar a usar de la seva manera tan salau de malmetre 3 ó 3 jugadors contraris per assegurar-se un partit.

Que s'aconsolin els amics de Granollers. Primerament l'«Ateneu Deportiu» ha estat atropellat, malmetent 3 jugadors, amb gran acontentament del seu públic.

EL GERMÀ I L'ONCLE DE N'HANS

DES DE TORTOSA

El diumenge, i encara que vàrem haver d'estar incòmodes, pel motiu del poc complaents que són els membres de la «S. Gimnàstica» (llegeixi's *dictadors*), ja que no ens varen enviar la llotja que els demanàrem, car ens semblà que som mereixedors d'això i molt més. Installats a dalt de la xemeneia de la fàbrica del costat del camp, i amb uns «monocles» de l'avi d'en Pastisset, que va ésser general dels carlins, vàrem anar veient les incidències del partit, jugat contra el «F. C. Català de la Ràpita». Fidel ens va agradar molt; cada dia ho fa millor; igualment en Ferrà, Polaco i Serra; a un nivell més baix, els dos Mitjavila, que ho feren amb més voluntat que encert, tot per culpa d'en Carrasco, que junt amb en Jano ho feren catastròficament. No obstant, a aquests dos últims estem segurs els arrengleraran a cada partit de compromís, oi?... Impera el maquiavelisme... Non plus d'àrbitre a l'altura d'un collegiat; només li faltava l'americana enrivetada. Li recomanem que per una altra vegada es compri el reglament de futbol... No s'hi val a fer el que féu ell el diumenge. N'Estupinyà, que sortí a la mitja part, molt bé, però molt bé.

* * *

Es pot saber el per què en «Patko» (Cassadó) i en Malla han estat postergats? Potser perquè ho fan massa bé? No; solament és perquè es porten massa bé, i... convé fer content a algú.

Es somni o realitat? Això són molts els socis que s'ho pregunten. Nosaltres els assabentem que és realitat; tot s'ho mereixen, però, els braus jugadors que amb un braó sense límits han sabut imposar-se... Bé, minyons: aneu fent-ho així, que us captareu els aplaudiments del respectable i el dels socis.

* * *

El dijous, i a pesar d'ésser l'Ascensió, va ploure... Es veu que Sant Pere volia rentar... el camp, que prou ho necessitava, i a més refrescar una mica la temperatura. El partit jugat contra l'equip militar ens va agradar, no per res, no, sinó pel joc emprat pels nostres jugadors, que ho feren tots admirablement. En Grull fou, sens dubte, el millor sobre el terreny; després també molt bé la defensa, tota la davantera en ple, així com els mitjos; fins en Jano i en Carrasco varen fer-ho bé! El porter també jugà molt, demostrant molta vista i serenitat. Nosaltres, junt amb tots els socis que estimen a la societat, no podem per menys de felicitar-vos; us ho mereixeu tot; així es juga a futbol! Guanyar per 3 a 2, i encara els 2 de penal, és quelcom immillorable.

Els militars, sobretot en Mora, que jugà amb una gran fe, la línia mitja tots bé, els porters, en Pérez no se li pot culpar cap gol, tots foren imparables; l'altre, estupendament; els defenses bé, encara que massa avançats; ells tingueren la culpa d'un parell de gols; en Garcia molt millor que en Martí; i a la davantera patiren tots d'un defecte; que no hi ha ningú que xuti a gol; molts *floreos* i no pensen que allò que val són gols i no filigrana.

La setmana vinent parlarem dels àrbitres i la Junta, doncs mereixen paràgraf a part.

PASTISSET I COMPANYIA

DES DE GRANOLLERS

Ja tenim el campionat començat amb una derrota; per ésser ben poc honrosa, jo no puc dir ni donar cap excusa respecte el resultat d'aquest primer partit, per quan, el no ésser cap hisendat, per pena meva, si és que l'ésser pobre vol dir que s'han de tenir penes, cosa que crec que sí, per quan jo ja vaig passar la meva, en veure que no tenia prou *calderilla* per traslladar-me al país del suro. En sentir les diverses opinions dels rics, que hi feren acte de presència, són tan oposades amb les que tenen els nois de la premsa de Palafrugell, que, la veritat, no sé pas què opinar; els nostres diuen que els jugadors estigueren catastròfics, desgraciats i els de la premsa ens diuen que jugaren tan bé i que en saben tant, i jo, la veritat, si ho entenc que em pelin; el cas és que, en resum, hem perdut per 4 a 1; res, una *friolera*. Ara sí que si els nostres no es posen a to, i no busquen la manera de demostrar-nos el que valen, estem abocats al precipici del ridícul; així és que, a veure si vosaltres, jugadors, feu la vostra obligació, que així jo també podré fer la meva.

* * *

Rinc, rinc, rinc!... Es la «Unió», aquí? Sí? Digui, digui! Qui és vostè? «En Botifarra Negra del Ninot». Estava... Digui... Hem perdut per quatre a un; plovia; el refli ens els prenia, i els jugadors nostres feien figa, i els de Palafrugell en saben, pel que es veu, més que nosaltres.

Tot va ésser saber-se això, com amagar el sidral i començar a gastar-se tilla i més tilla, i molts a hores d'ara encara en prenen.

* * *

El sidralista més castís del barri del Ninot, en «Llauna», amb aquella diplomàcia que el caracteritza aixecà la camisa a una colla del sidral, amb el *cuento* d'anar a Palafrugell amb un camió per deu peles; jo no sé pas el que passà, però tots els que hi havien d'anar encara esperen en «Llauna» i el camió; cregueu que els enganyats viatgers, esperant en «Sastre Digne», feien llàstima. Ara jo els recomano per un altre cop que primer vagin a Palafrugell, que es proveeixin de taps i així no se'ls escaparà el tranquil «Llauna».

* * *

Aquests dies que es preparava la marxa a Palafrugell, de poc entre els nostres directius hi ha sang i fetge, en discutir si hi havien d'anar un o més delegats a acompanyar l'equip. I que en fa fer de papers ridículs un plas d'arròs!

* * *

A en «Dimarts Més» i als del seu país els han ben esguerrat el marro. Ells que ens trobaven tants mals fets amb allò del campionat del nostre cercle, ara ells volien valdre's del maquiavelisme dels federatius per fer el pont als de Vilanova; però, el que són les coses, l'assumpte els ha fet figa, i al pot, pobrets!

En «Tripetes» em busca les pessigolles, però jo com si res. A mi, no, «Tripetes», entesos? Pel que es veu, aquest company de fatigues no pensa pas igual que el capità del club del seu país, per quan aquest, en acabar el partit «Canet» - «Granollers», molt atent, vingué expressament als vestidors dels nostres jugadors a felicitar el nostre capità per la victòria. Es veu que a Canet encara hi ha classes, si és que no feia comèdia, perquè no deixa d'ésser molt particular fer aquesta finesa entre bastidors.

L'Espieta

Sombreros
Gorres-Boines

Sempre el més nou
i a preus limitats

La Sombrereria de tots

4, Ronda Universitat, 4, tenda

COPES I MEDALLES
per a concursos d'esport
i objetes per a regals

La Casa millor assortida i que ven a preus més limitats

GRIFÉ & ESCODA

FERNANDO, 36

PUCES

polls i altres insectes
es destrueixen amb

DISCRETAN

Polvors inofensius, radicals, positius, no emmetznien, no taquen, res delata el seu ús

Venda: SEGALÁ, Rambla. GALLARDO, Ronda San Antoni, 88. GELART, Princesa, 7

Et trepcarás els queixals, car els meus trajos són de les

GRANS PANYERIES REUNIDES

Panyeria Anglesa

RAMBLA CENTRE, 5 (DAVANT LICEU)

Panyeries Salmerón

13, CARRER DE SALMERÓN, 13

DES DE MOLLET DEL VALLES

Un dels xuts de l'últim número es refereix al partit «Mollet»-«Vilafranca». Podem assegurar a l'irònic autor de les federacionades que incorre en *craso error*. O, si no, que s'enteri de la declaració de l'únic neutral que intervingué en la informació. El gol de la victòria (?) va ésser entrat amb les mans, diu el del *Balón*, que té vergonya i cap interès a capgirar la veritat. La panadera del públic és ben certa i es castiga al «Mollet». Per què, doncs, no s'anulla un gol, que jamai ha estat vàlid? No se sap; toca a qui toca el rebre; no és així senyor Coscunilles? No és pas l'Alseda aquesta vegada, car no hi ha tingut art ni part.

* * *

Una caricatura del «Mollet», puix els més ferms puntals són víctimes de la ràbia «comiteril», va jugar diumenge contra una selecció del «Martinenc», amb en Creixells y *otras hierbas*. Com era d'esperar, perdé el «Mollet» per 6 a 2, però va perdonar un penal i va defensar-se decentment, car els del Clot volien marcar tants gols com els que a ells els han fet durant el campionat. Els millors de casa, en Domínguez, l'Alfonso i el davanter-centre, que va plaure força. A Mollet estrenaven un *estupendo medio-centro*, deia la premsa de la mata, i mirau si era veritat això de l'estrena, que en la seva vida havia tocat bimba. Es tract d'un *medio* ben sencer (fins allà com el pal de la bandera), i el que és el *centro*, encara no sap on és, però, vaja, em sembla un xicot que promet... Almenys per abastar figues no té preu.

* * *

El corresponsal de *El Diluvio* a Mollet, que no és de la vila, i que segons tinc entès és un angelet, sense ales, el dimarts, parlant de la «tupinada» de què ha estat objecte el nos-

tre club per part de la llopada provincial, deia equivocadament: «...*muchos culpan a la Junta, otros a su delegado*», i no hi ha dret, perquè ni un sol soci faci cap càrrec a la Junta, i quant a *su delegado*, que suposo que és ell mateix, ni sap de què va perquè no hi era, ni crec que l'hagin necessitat per res absolutament.

* * *

Amb l'únic que estem d'acord amb aquest angelet és que *los espectadores* no ho varen fer prou bé, perquè a més d'estomacar els de les banderetes, quan aquella mona donà per vàlid un gol que no ho era, li havien de fabricar una cara nova, o bé empassar-se el xiulet, i a hores d'ara seria Mollet campió, com li pertoca, i no hauria vist mortes les seves illusions a mans d'una combinació, qui sap si «berraondesca», per poder donar un bombó als que diuen que aviat es fusionaran amb els seus. L'únic consol que ens queda és la tranquilitat d'esperit d'haver repartit estopa a qui se la mereixia... i que vagi somicant aquell linier, soci de l'«Europa», més negre que un pecat. Així és que *lo dicho*. Massa poc en varen fer. Llenya als que es venen per una bóta de vi, és allò que predicarà sempre en

DIMARTS MÉS

DES DE VILAFRANCA DEL PENEDES

Diumenge, després del partit jugat al nostre camp amb el «Catalunya de Les Corts», hi hagué allò que se'n diu un *match* de boxa entre un ex-equipier del «Sitgetà» i un as del «F. C. Vilafranca».

Que si ara no m'entraries... que si ets un covard... que si... plaf!... Caigué sobre les galtes de l'ex-equipier del «Sitgetà» una mà molt *recia*, que creiem que va fer estralls.

No faltava més! Fins a casa nostra sembla que hi tinguin dret a insultar-nos certs valents! (?)

* * *

Corren rumors que en Gàndara està a punt de fer-nos el salt, car, si són reservats, els diré que el diumenge el noi feia mèrits al camp del «Terrassa».

Es clar que ignorem per quin fi. No creiem que sigui per quedar-s'hi, car el nostre extrem-dreta és un enamorat i addicte impertèrrit del club vilafranquí.

* * *

Dos senyorassos, diumenge passat feien de detectiu en el nostre camp de joc. Veiérem com totes les llambregades anaven dirigides al «Titonet».

Nosaltres ens preguntàvem: Què haurà fet aquest xicot?

Veiam, esperem les diligències.

GEPA

AVIS

El taller de Fotografia de

R. ARRAUT

Bonsuccés, 7

S'ha traslladat al pis principal de la mateixa finca

En aquest taller no es ven materia fotogràfic ni es retrata, sols fem treballs per aficionats

A. SANROMA

Balmes, 62-BARCELONA

CICLES
MOTOS
Accessoris
Articles
per a esport

Francolí

El millor Xampany del món

Concessionari

F. Ferrer i Mestres

Passeig Gràcia, 111-Tel. 2744-G

PIANOS

de diferents marcas des de Ptes 1,400 i AUTOPIANOS des de Ptes. 3,000

Al comptat, plaços i lloguer

PIANOS

BECHSTEIN : BLÜTLMER

Casa RIBAS

RAMBLA D'ESTUDIS, 11

DES DE VILANOVA

Ai, la mare! Ja hi tornem a ésser. Novament canvi de lloro. I aquesta vegada amb totes les agravants d'alevosia, nocturnitat i patada al... nas. No hi ha dret, vaja! Passem per les conspiracions i per la conquesta dels elements necessaris per a constituir nova Junta mentre l'actual anava treballant amb el major entusiasme. Però, a fe de bons sidralistes, no podem veure amb bons ulls que hagi estat el rei de la vaselina l'encarregat de fer córrer l'escombra. I de tot aquell sabó que va escampar en la darrera Junta general, què se n'ha fet? No haviem quedat que eren els millors, els únics, els insubstituibles! Doncs, a què ve ara el voler treure'ls d'una manera tan poc airosa? Que li hauria agradat que això l'hi haguessin fet a ell quan desemparava l'Esportiva? Si la gestió de l'actual Junta no ha estat del tot afortunada, va ésser-ho, per ventura, la que ell presidia? Que es recordi de quan se li volien menjar la freixura i de quan, per la seva desencertada actuació, el van deixar completament sol, havent de recórrer precisament als que ara ha obligat a dimitir. I, després de tot, que no resulti, com altres vegades, que el remei, per no saber aplicar-lo, serà molt pitjor que la malaltia. Per ara, fent honor als nostres sentiments humanitaris, inclinem la balança a favor dels caiguts: la Junta dimissionària compta amb totes les nostres simpaties.

De totes maneres, ja tenim «pasta» per les setmanes vinents.

MULEY KAN-KAN

VIVERT Vi natural escumós Aperitiu i digestiu

DES D- PALAMOS

Sembla mentida... però és història. Havem esment que un refi demanat al Collegi de Barcelona per arbitrar un partit de «Copa Provincial» entre el «Palamós E. C.» i el «Palafrugell F. C.», que devia celebrar-se el 26 del corrent mes de maig, en el camp del primer, en lloc d'anar cap a Palamós, anà a parar... on dirieu?, doncs a... Olot.

Se'ns acut fer una proposta desinteressada al Collegi d'Arbitres, i és que, d'ara endavant, podria molt bé facturar-los per gran velocitat, tarifa la més econòmica, degudament retolats i etiquetats, car en l'inversemblant cas de pèrdua, sempre quedaria el recurs de demanar a la companyia la corresponent indemnització.

Mireu que ja és badar, però per aquesta volta se li pot perdonar, ja que fóra possible que l'interfecte no conegués la dita que... demanant, demanant, es va a Roma...

CHEF DE GARE

SPORTISTES!

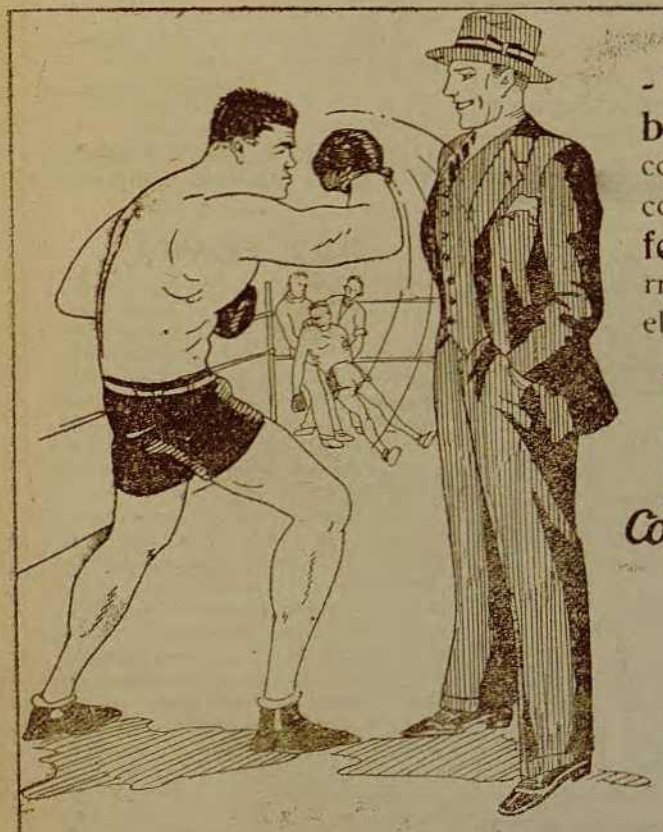
PORTEU els colors dels vostres clubs a les cintes dels barrets de palla

DEMANEU-LOS a les grans Barreteries:

FERRERI : Carrer de la Princesa, 7
GASOL : Rambla Estudis, 2 - Pelai, 40
GILI ; Carrer de l'Hospital, núm. 16

LLORENS : Ronda Sant Antoni, 104
MAGRIÑÁ :Hospital, 46-P. Sta. Anna, 1
PONSA : Ronda de Sant Antoni, 59

TROBAREU els preus beneficiosos

-Uzcudun fa caurer els grans boxejadors...-...però els seus formidables cops fracassen davant d'un contrincant fort com "BRUMEL" la marca de **Confeccions per a senyor** de línies correctes i elegants que vostè ha d'exigir en els bons establiments

BRUMEL

Confeccions per a senyors

Una qualsevulga d'aquestes quatre marques li servirà per a distingir les confeccions "BRUMEL"

FABRICANTS: MOIX, LLAMBES-MANUFACTURES, S. A. BARCELONA

XUTS

En Tex Rickart s'ha empescat un campionat, que es jugarà al «Yankee Stadium», entre l'«Español», un equip italià, un de jueu, un de txec, un d'escandinau i un dels Estats Units.

En Kaiser no s'hi veu de content...

FRICOT

COMPLETA L'AFAITAT

Parlant del passat partit Catalunya-Castella, deia el *Diari de Mataró* que «antes, el internacional Zamora, entrega un ramo de flores al capitán de la selección contro...».

Que Déu els conservi la vista i la claretat.

En Perelló demana 20,000 pàfies d'entrada i 1,200 mensuals.

Però li han dit que, apa, *buenas!*

En Tena II, passats els partits del mes present, deixarà de jugar. Es conforma a estar un any sense tocar bimba, a acatar les ordres dels directius «sabadellencs».

L'Humet, per no perdre el costum, cridava al camp del «Barça»:

—Això és orsai!

I l'Espelta, ingenu com un *pollo*, va dir-li:

—Afluixi un quilo!

Si no hi corren tots els company, l'Humet s'apunta una víctima més al seu «haber».

En Palau se'ns en va a València.

I en Vila fa el mateix camí...

El «Gràcia» haurà de buscar gent nova...

Això de la Lliga Professional és més embolicat que mai.

Malgrat aquell senyor de Bilbao, que és un «acha».

I ja veurem qui desenredarà l'embolic...

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tanganelli: Jaume I, 3.

Els «sabadellencs» són uns inquiets: acaben de provar en Carceller, que ja importen un porter de Balears.

En futbol, *en la variedad hay el mal gusto...*

En La Riva, com a darrer recurs, pretén formar la «Liga de honor», composta per l'«Español», l'«Athletic de Madrid», el «València» i l'«Sporting de Gijón».

I si fracassa aquest projecte, ell, donant-se per fracassat, desapareixerà pel fòrum definitivament...

Corren rumors que l'Andreu anirà al «Badalona».

I que en Bru es retirarà per sempre més.

Podem assegurar que, contra tots els rumors que d'un temps a aquesta part vénen circulant, en Mauri no marxarà a L'Havana, i que si fuig de l'«Español» serà per anar a L'Havana d'aquí (llegeixi's «Barça»).

La senzilla raó és la de què en Mauri està fent el servei militar, i hi ha certes obligacions que s'imposen a no deixar marxar.

No hi ha com el taller de sastreria LLEONA, 3, per girar vestits i abrics a l'inrevés.

La Junta del «Sabadell» fa' economies. Per no perdre diners no fa cap partit en camp propi, sense mirar que els socis n'estan fins el cap d'amunt i que cada dia són més els que es donen de baixa.

Hi ha estalvis que es mengen les estovalles.

—*Si juegan Sami y Piera, nosotros no jugaremos.*

Això ho varen dir els altres.

I com que als delegats de la Nacional dir-los això és convidar-los a bateig, no varen exclamar altra cosa que: *Uva!*

Que, traduït al txecoslovac, vol

RESTAURANT DEL PARC
COBERTS des de 7'50 ptes. Magnífica terrassa sobre el llac
BANQUETES Immillorables condicions de preus

dir: «Xeringuem-los i no els deixem jugar, perquè no es vegi que en saben més que nosaltres!»

Resultat: Itàlia, 2—Espanya, 0.

Para comer bien CASA JUAN
Especialidad en paella valenciana
Rbla. Sta. Mónica, 21-23 :: Tel. 2372-A

Les illusions dels enviats de la Nacional a Itàlia varen sofrir un cop de mort.

A darrera hora s'hagueren de convèncer que sense en Sami i en Piera no es pot gallejar.

Esperem que per la pròxima ens els vindran a demanar per favor.

En Llorens és aplaudit fins quan es mossega les ungles.

Aquest fenomen de simpatia no se l'explica ni el mateix interessat.

Ah! Infeliz del que nace alto!

Es cert que en *Perico* Serra està en tractes amb els directius de l'«Español»?

L'altre dia aquesta nova vingué en forma de rumor a les nostres orelles.

Si això succeeix, Gràcia quedarà convertit en un pilot de runes.

La "loteria" de la sort

Està en tot el seu esplendor la fantàstica ratxa de Premis Majors seguits, que sense interrupcions s'expenen en l'afortunada administració de Loteries número 12, a ckrrec d'en Miquel Valdés, Rambla de les Flors, número 12.

En l'últim serteig ha expès les TRES SERIES DEL PREMI MAJOR al número 33,509 premiat amb 150,000 pessetes cada sèrie amb les seves aproximacions, TRENTA bitllets de la seva centena y VINT bitllets de la centena del TERCER premi.

Són 16 premis majors els que ha expès aquesta Administració en el que va d'any.

També corren rumors que la *tournée* de l'«Europa» per Alemanya, Bèlgica i Itàlia sofrirà un canvi d'itinerari.

Diuen si es farà per Cementiri Nou, Cementiri Vell i Cementiri de Gràcia.

Els acompanyants aniran de dol.

En Just, del «Barça», empipat perquè no es fa justicia als seus mèrits, vol jugar amb el «Badalona».

Allí es trobarà amb en *Juanico*, de l'«Español», que sembla que vol tornar a *reverdecer sus laureles*.

Ja riurem.

Sembla que augmenta la propaganda per fer el boicot a en Piera i en Samitier.

Amb la qual cosa no es perjudicaran aquests gens ni gota.

En tot cas, es perjudicaran els altres...

En Zamora, a Santander, va brindar a les criatures que hi havia al camp.

Ho deuria fer per enternir les mares.

Tot sigui per conservar la popularitat...

Molts s'han estranyat que el dijous passat, al camp del carrer de Galileu, es celebrés un encontre amb un acompanyament de bufes que feia fredat.

Cosa que no ha d'estranyar a ningú tractant-se d'un partit amistós i com a liquidació i saldo dels rancors del finit campionat!

Els de l'«Europa» van demanar al «Sabadell» en Tena II, i, després d'obtenir un «sí», han rebut un «no».

Per tant, el que vagi en Cros a reforçar l'equip sabadellenc pels partits a jugar a València, és més que problemàtic.

En Guardiola va dir que en Camorera no interpretava bé el reglament referint-se als *hauts*, i en Camorera ha tingut la debilitat de contestar-li.

I un i altre han citat tota mena d'exempies i de textos esportius.

Sols ens falta això: que àrbitres i plomífers es tornin savis i ho vulguin demostrar!

ESTABLIMENTS
CAP & COA
FAMOSOS RESTAURANTS
Per la seva carta apetitosa, els seus cobert suculents des de 3'50 ptes. i els seus abonaments senyorials, valedors per ambdós establiments. Delecti's tot el dies amb sos concerts i el servei
MENÚ DE 5 PESSETES
Compost d entremesos, quatre plats a escollir. Postres variats, Café y licors.
DIPUTACIÓ, 202 (entre Aribau y Montsenf) i PASSATGE DEL CRÉDID, 5 i 7, en el mateix carrer de Ferran. Tel. 2230 A. 1999 A. Barcelona

A l'«Español» tot li surt malament. Volia formar una Lliga, i ha fet riure a tothom.

I s'ha convençut que fora d'aquí encara té menys amics que aquí mateix.

La prova està en què l'han deixat sol!

En Gàndara, del «Vilafranca», ha debutat al «Terrassa» i amb èxit.

No hi ha cap dubte, doncs, que la marxa d'en Sabaté del club del Penedès encara porta conseqüències...

Marca registrada
GRAN SASTRERIA
LA EUROPEA
Immens assortit en trajos d' ESTAM-AUSTRALIA, estams ANGLESOS de les principals fàbriques de Londres i Hudersfield :: TRAJOS D' ESPORT. SASTRE-MODISTO, tallador de primer ordre
PREUS MODICS
Plaça Sta. Anna, 24 - Telèf. 3358 A - Barcelona

ACADEMIA ARCHS, 10 (Plazas Sta. Ana y Nueva) Fundada en 1879: T. 5041-A
SUCURSALES: en Madrid, Avenida Conde Peñalver, 7; en LÉRIDA, Estrería, 10
COTS
CLASES SELECTAS (separados los dos sexos en diferentes pisos y escaleras)
ASIGNATURAS: Letra Comercial, Ortografía, Correspondencia, Cálculo, Clasificación y Archivo, Prácticas de Escritorio, Teneduría, de conformidad a las leyes tributarias y Libro de Ventas, Mecanografía, Taquigrafía, Dibujo, Francés, Inglés, etc.—Clases generales cuota módica.—Clases particulares para personas respetables. — Nuevas clases para la MUJER a 5 ptas. mensuales, una hora diaria, y alterna el Francés, Inglés, Mecanografía, Taquigrafía y Dibujo. — CURSOS RÁPIDOS

Els de l'«Español» fan córrer que la temporada vinent als camps contraris hi enviaran el *potente reserva*, per evitar que els contrincants es facin la barba d'or a les seves costelles.

D'això se'n dedueix que ja no aspiren al títol de campions: és a dir, renuncien a la *mano de doña Leonor*.

Ja serà això, ja...

〰

Del senyor Colina, a *La Correspondencia de Valencia*:

«Pesa más de lo que pueda imaginarse el lector, el caciquismo del Barcelona F. C., Club que bajo el manto del deporte, encierra una semilla pestilente, dispuesta a germinar en cualquier momento propicio, para emponzoñar y destruir todo lo que no sea catalán.»

A veure si a darrera hora resultarà que la *semilla* del senyor Colliart per fer créixer herba, és *pestilente* i *emponzoña*.

Si hagué anomenat la cuca, encara!

〰

Del senyor Colina, també a *La Correspondencia de Valencia*:

«Y como nosotros, ante todo y sobre todo, somos españoles, nos duele que otros que han nacido bajo el mismo cielo español, hagan tan poco caso, cuando, como ahora, eran reclamados para defender el pabellón nacional deportivo. A los que esto hacen, en el diccionario tienen la palabra adecuada y categórica.

»Y para hacer «deporte» así, mejor sería que a esa Sociedad se le diera otro aviso como aquel que por poco le cuesta el cierre definitivo. Cuando se quiere a España y al deporte nacional, como ellos han dado muestras, el mejor procedimiento es darles el cese al momento.»

I *olé*!

Es simpàtic aquest senyor Colina, no troben,

De bona gana el convidaríem a prendre un sidral amb arsènic.

Els de l'«Español» gestionen la revenja amb el «Peñarol».

Però el «Barça» no bada i ja ha pres les seves precaucions per impedir-ho...

Veurem qui guanyarà!

〰

Ja deuen saber que en *Pepe* Luis jugarà amb el «Badalona» de migcentre.

Res: que ja es van escurçant les distàncies.

b'hora del correu

T. S. L.—L'assumpte és gastat, i amb l'agravant que sempre s'ha tractat amb més intenció i més humorísticament.

Pastisset i Companyia.—Les seves cròniques van bé, però pequen de llargues. Refreni els seus ímpetus periodístics i serà un corresponsal dels que no tenen preu (*gratis et amore*).

White Tawny.—Celebrem que disfruti d'una posició tan *desahogada* i que el seu *desahogo* superi encara la seva posició. El dia que es decideixi destinar quelcom per beneficència, recordi's de nosaltres.

Florida.—No s'admeten *caretos*.

M. P. S.—El cove ha trobat acceptable tot el que envia.

Micalitu. — Tenint en compte que ens trobem abocats a la canícula, el seu treball veurà la llum i l'escalforeta del sol tan bon punt la Federació implanti el descans estival.

Llopet.—Dels seus «xistos», la meitat han aparegut ja en el XUT! i l'altra meitat no hem pogut descobrir encara d'on han estat afaitats. El d'en Tena i la ràdio és l'únic que trobem una mica original, ja que escassament s'ha publicat catorze vegades.

Felin el Viu.—Acceptat.

Manetes de Porc.—Molt espiritual. Tan espiritual com el seu seudònim.

R. R. R. (Tresserras):

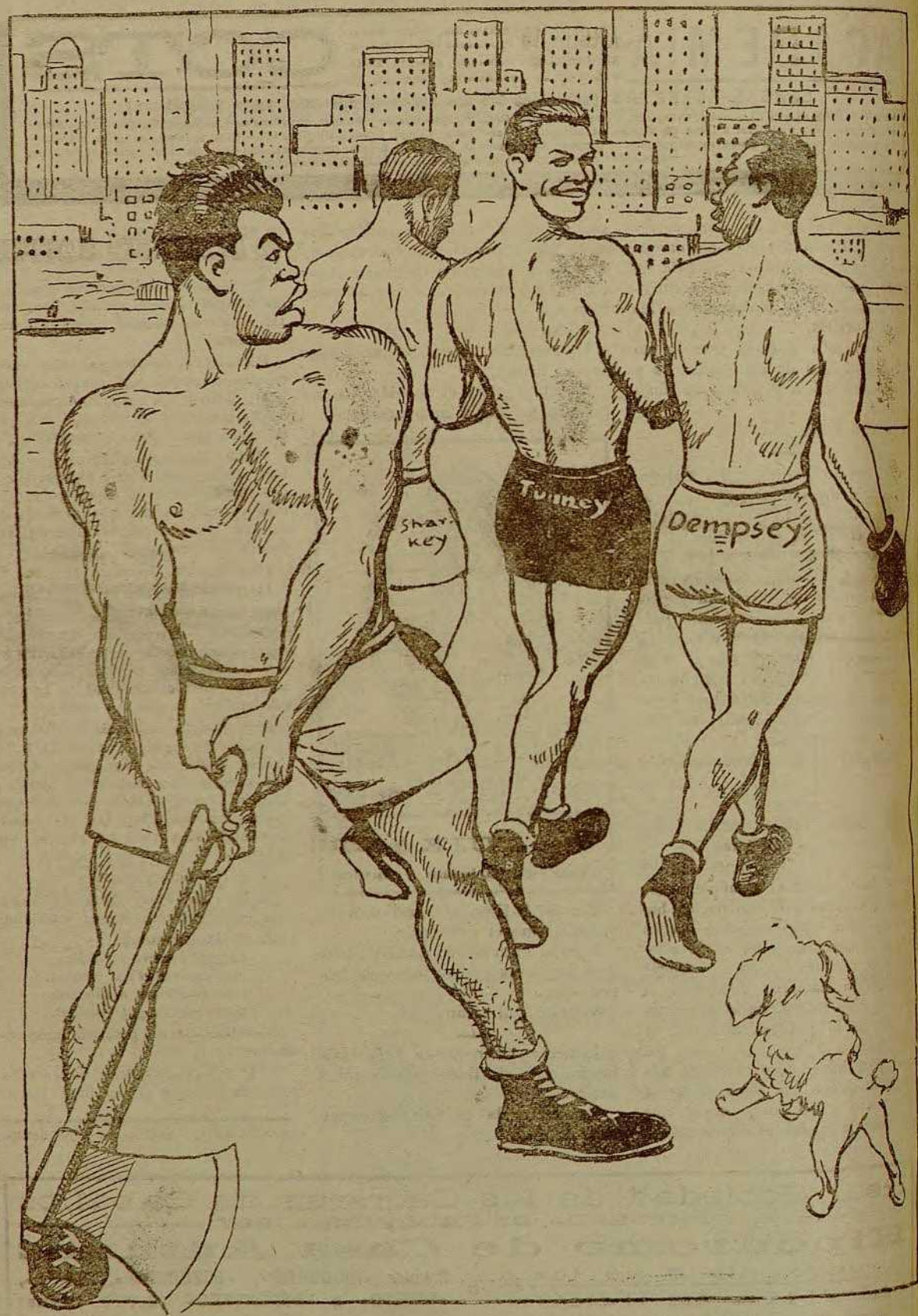
Llegint la seva comèdia
el Conclave s'ha escamat
i ha endevinat a l'instant
que vostè és *gat escaldat*.

Bombilla.—Ja en parlarem més endavant.

S. L. L.—No es suïcidi encara i esperi que li arribi el seu Sant Martí.

IMP. COSTA: ASALTO, 45. - BARCELONA

Real Sociedad de las Carreras de Caballos
TEMPORADA DE PRIMAVERA 1927
Hipódromo de Casa Antúnez
Domingo, día 5 de junio
SÉPTIMA REUNION
Premios «MONCADA», «LUZUNARIS», «BEBÉ», «SAIGON» y «ESPARTERO» (2,000 pesetas)
Se despachan tickets en la taquilla del Teatro de Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, núm. 82
Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

L'UZEUDUM CREMAT : Ara veurem si en faran cas!